

The book is owned by pee_man@samgler.org
Typed to Word Document by pee_man@samgler.org
Converted to PDF Format by ton@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai fiction history.

๔ จิ้งจกทอง

คณะพรรคสี่สหายของเราพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจฉิม ๗ ได้ปรากฏตัวขึ้นที่ห้องรับแขกของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยในตอนสายของวันจันทร์ ที่ ๒๙ มิถุนายน ศกนี้

ทุกคนแต่งสากลเรียบร้อย เมื่อนั่งรออยู่ในห้องประมาณ ๕ นาที สุภาพบุรุษร่างเล็กในวัยสูงอายุคนหนึ่งก็พาตัวเดินเข้ามาในห้องรับแขก ท่านผู้นี้คือรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทยคนหนึ่ง และนามของท่าน.....นายภิญโญ พิริยพงศ์

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๗ ต่างรีบลุกขึ้นยืนยกมือไหว้อย่างพร้อมเพรียงกัน ท่านรัฐมนตรีรับไหว้อย่างนอบน้อมและด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส ทั้งนี้เพราะท่านรู้จักคุ้นเคยกับสี่สหายและท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๗ มานานแล้ว

“สวัสดีครับ สวัสดีทุก ๆ คน” นายภิญโญพูดยิ้ม ๆ ปรายเข้ามาสัมผัสมือเจ้าคุณปัจฉิม ๗ เป็นคนแรกแล้วก็สี่สหายโดยทั่วหน้ากัน “ผมจำได้ว่าเราพบกันในงานราตรีสโมสรที่กระทรวงต่างประเทศเมื่อเดือนก่อนแล้วก็ได้พบกันอีก เชิญนั่งซีครับ”

คนของท่านรัฐมนตรีเรียกเครื่องดื่มติดตามเข้ามา จัดวางวงบนโต๊ะแล้วกลับออกไป สี่สหายต่างนั่งรวมกันบนโซฟาเดียวกันในท่าทางสงบเสงี่ยม เจ้าคุณปัจฉิม ๗ กับนายภิญโญนั่งบนเก้าอี้โน้มคนละตัว นิกกระซิบกระซาบกับเสี่ยหงวนเบา ๆ

“ชักปวดท้องเสียแล้วโว้ย”

“หา อयरุ่มร่ามอ้ายกร อดใจกลับไปบ้านเราก่อน”

นิกกรยิ้มแห้ง ๆ

“สงสัยว่าไปไม่ถึงบ้านนะซี”

ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการราชการยิ้มให้นิกกรกับกิมหงวน แล้วถามว่า

“ซุบซิบอะไรกันครับคุณกิมหงวน”

“อ้า—นิกกรเขาบอกผมว่าเขาปลื้มใจที่ท่านรัฐมนตรีได้กรุณาให้การต้อนรับพวกเราอย่างดีเช่นนี้ครับ”

นายภิญโญยิ้มเล็กน้อย แล้วเปลี่ยนสายตามาที่ พล ต. ศาสตราจารย์ ดร. ดิเรก จอมนักวิทยาศาสตร์และนายแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ของโลก เป็นผู้ที่มิคุณประโยชน์แก่กองทัพไทยทั้งสามทัพและประเทศชาติของเรามากมาย

“ท่านศาสตราจารย์ครับ เท่าที่ผมเชื่อกันกับคณะของท่านมาพบในวันนี้ก็เพราะทางกรมตำรวจเขาส่งเรื่องที่ท่านขออนุญาตตั้งคณะ ‘สี่เต่าทอง’ มาแสดงในกรุงเทพฯ เพื่อเก็บเงินบำรุงการกุศลมาให้กระทรวงมหาดไทยพิจารณา”

นายพลดิเรกยิ้มแป้น

“เป็นอันว่าท่าน รัฐมนตรี อนุญาตให้เรานำคณะ ‘สี่เต่าทอง’ เข้ามาใช้ใหม่ครับ”

นายภิญโญยิ้มเจื่อน ๆ

“ตรงกันข้ามครับ ผมขอเรียนให้ท่านศาสตราจารย์ทราบ ว่า กระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาเรื่องนี้ อย่างถี่ถ้วนแล้ว เราไม่อาจจะอนุมัติให้ท่านนำคณะ ‘สี่เต่าทอง’ มาแสดงในกรุงเทพฯ หรือในอาณาจักร ไทยได้”

ศาสตราจารย์ดิเรกลืมตาโพล่ง

“กระทรวงมหาดไทยไม่อนุญาต....” เขากล่าวขึ้นด้วยสีหน้าที่ไม่สู้พอใจนัก

“ครับ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ พุดเสริมขึ้นทันที

“ท่านรัฐมนตรีโปรดบอกเหตุผลหน่อยเถาะครับ ดิเรกดำริจะนำคณะ ‘สี่เต่าทอง’ เข้ามาแสดงใน กรุงเทพฯ ก็มีเจตจำนงที่จะเก็บเงินให้สภากาชาดไทย และต้องการให้พี่น้องชาวไทยเราได้ชมศิลปะในทาง ดนตรีของเขา ดิเรกอุตสาหะไปพบปะติดต่อกับ ‘สี่เต่าทอง’ ถึงออสเตรเลียหมดเงินค่าใช้จ่ายไปไม่น้อย แล้วเพราะอะไรกระทรวงมหาดไทยถึงไม่อนุมัติ”

นายภิญโญยิ้มให้เจ้าคุณปัจจนึก ๆ

“ผมรู้ว่าได้ทำกำลังโกรธผม โปรดฟังผมก่อน อ้า—คณะ ‘สี่เต่าทอง’ นี้มีลีลาการแสดงกระเต๋ยด ไปในแนวโยกคลั่ง รุ่งเช้าอารมณ์เพศ และเพลงที่ร้องก็เป็นจังหวะเร้าร้อน ได้ทำก็คงจะทราบดีแล้วว่าเด็ก หนุ่มสาวในอังกฤษ ในยุโรปกำลังคลั่งไคล้พวกนักร้องนักดนตรีสี่คนนี้อย่างเป็นบ้าเป็นหลัง ขณะนี้เขา กำลังแสดงอยู่ที่ออสเตรเลีย เด็กหนุ่มสาวนับแสนกำลังหลงใหลเขา สำหรับเมืองไทยเรา เรามีจิกโก้และ จิกกี่มากมายพอแล้วครับ ถ้าหากว่าทางการอนุญาตให้คณะ ‘สี่เต่าทอง’ มาแสดงในกรุงเทพฯ ๆ จำนวนจิก กี้และจิกโก้ก็จะเพิ่มขึ้นอีกมากมาย พ่อแม่ญาติพี่น้องของเด็กเหล่านั้นจะต้องเสียใจขมขื่นใจอย่างยิ่ง ทาง รัฐบาลก็ต้องยุ่งยากในการปราบปรามเหตุร้ายที่จิกโก้และจิกกี้ออกขึ้นหรือเป็นชนวนเหตุ”

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ยิ้มออกมาได้

“จริงครับ จริงของท่าน พวกผมนึกไม่ถึงในเรื่องนี้ เรามุ่งหน้าที่จะหาเงินให้สภากาชาดไทยเท่านั้น และอยากให้คนไทยได้ชมการแสดงการร้องเพลงที่น่าสมมุขของคณะ ‘สี่เต่าทอง’ “

ท่านรัฐมนตรีสะดุ้งโหยง

“ได้เท่าเรียกเงินไปค่าหนึ่งครับ คณะ ‘สี่เต่าทอง’ ครับ ไม่ใช่ ‘สี่ซี่เต่าทอง’ “

เสียหวนหัวเราะก๊าก มองดูหน้าท่านเจ้าคุณอย่างขบขัน

“สี่ซี่เต่าทองใครจะไปดูครับ เหม็นตายโหง เพียงคนเดียวก็แยะแล้ว”

ท่านรัฐมนตรีเชิญให้ทุกคนดื่มและสูบบุหรี่ บรรยากาศในห้องรับแขกไม่สู้ดีนักสำหรับนายพลดิเรก เขาแสดงสีหน้าไม่พอใจจนเห็นถนัด ในที่สุดนายพลดิเรกก็กล่าวกับนายภิญโญว่า

“ผมลงทุนไปเกือบสี่หมื่นแล้วครับ ทางคณะ ‘สี่เต่าทอง’ เขาก็ไม่ชัดซึ้งที่จะมาแสดงเก็บเงินบำรุง การกุศล ผมตั้งใจว่าในสองสามวันนี้ผมจะส่งตัวโดยสารเครื่องบินไปให้เขาและจะเตรียมรับรองเขาเต็มที่ ทางฝ่ายโฆษณาของผมก็เตรียมงานโฆษณาไว้มากมาย ผมไม่เข้าใจเลยครับที่ว่า คณะ ‘สี่เต่าทอง’ จะทำ ให้เมืองไทยเพิ่มจำนวนจิ๊กโก๋และจิ๊กก็ขึ้น ถึงสี่เต่าทองไม่มาเล่นจำนวนจิ๊กโก๋ก็เพิ่มขึ้นอยู่แล้วทุก ๆ วัน ผม สามารถที่จะชี้แจงให้ท่านฟังได้ว่าทำไมถึงเป็นอย่างนี้ แต่ก็ต้องเสียเวลาพูดกันหลายชั่วโมง เด็กที่เป็นจิ๊ก โก๋และจิ๊กก็ขึ้นเกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมและความกดดันของชีวิตมากกว่าสิ่งอื่น ที่มีฐานะดีแล้วเป็นจิ๊กโก๋จิ๊กก็ขึ้น น้อยเต็มทน”

“ผมเสียใจครับท่านศาสตราจารย์” ท่านรัฐมนตรีวิญญูพูดตัดบท “ผมสั่งไม่อนุมัติแล้ว”

“แต่ผมอาจจะพาพรรคพวกผมไปหาท่านนายกรัฐมนตรีเพื่อให้ท่านอนุมัติได้ ผมทำคุณประโยชน์ ให้แก่ประเทศชาติมาไม่น้อย”

“อย่าเลยครับท่านศาสตราจารย์ ผมยินดีเรียนให้ทราบว่าคุณคณะรัฐมนตรีก็ไม่เห็นด้วยถ้าหากว่า คณะ ‘สี่เต่าทอง’ จะเข้ามาแสดงในเมืองไทยเรา”

นายพลดิเรกถอนหายใจเฮือกใหญ่ หันมาองดูหน้า พ.อ. นิกรแล้วถามว่า

“เราจะแก้ไขอย่างไรดี”

นิกรตอบโดยไม่ต้องคิด

“ก็โทรเลขไปถึงคณะ ‘สี่เต่าทอง’ และบอกงดเขาซี ส่วนการแสดงของเราเพื่อเก็บเงินให้สภาภาษาชาด ไทยต้องมีแน่ ๆ ในคืนวันเสาร์ที่ ๔ กรกฎาคมนี้”

นายพลดิเรกทำปากจู๋

“แล้วจะเอาอะไรแสดงที่จะเรียกคนได้มากมายเหมือน ‘สี่เต่าทอง’”

กิมหงวนพูดโพล่งขึ้น

“แกบินไปปารีสซีวะ จ้างระบำฝรั่งเศสสูงลมหม่อมฟ้ามาแสดง รับรองว่าโรงฟังแน่ ๆ

นายพลดิเรกสิ้นศรัทธา

“โน การแสดงอย่างนั้นมันผิดศีลธรรม คนแก่ที่ดูระบำไปจะกลับกลายเป็นเด็ก และเด็ก ๆ ก็ จะ กลายเป็นหนูเป็นสาวขึ้นมาทันที อนึ่ง เราไม่มีเวลาพอที่จะวิ่งเต้นอีกแล้ว”

เสียงหงวนยิ้มแค้น ๆ

“ถ้าอย่างนั้นพวกเรา ก็ออกแสดงเอง คือแสดงดนตรีและร้องเพลงจังหวะเร้าร้อนแบบ ‘สี่เต่าทอง’

“

เสียงหัวเราะดังขึ้นลั่นห้องรับแขก แม้กระทั่งท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการก็อดหัวเราะไม่ได้ ท่านพูด เสริมขึ้นว่า

“เข้าทีดีเหมือนกันครับ ถ้าหากว่าท่านศาสตราจารย์กับเพื่อน ๆ แสดงเสียเอง ผมกล้ารับรองว่า อย่างไม่เสียก็ต้องมีคนดูแน่นขนัด เพราะใคร ๆ ก็อยากเห็นตัวจริงของนายพลดิเรก จอมนักวิทยาศาสตร์

และนายแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ ใคร ๆ ก็อยากเห็นอาเสี้ยกิมหงวนมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของประเทศไทย แม้กระทั่งท่านจอมพลสฤษดิ์ก็สู้ไม่ได้”

เสี้ยหงวนยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ เขาชะโงกหน้ามองดูเพื่อนเกลอทั้งสามแล้วกล่าวว่า

“พวกเราเล่นกันเองก็ได้ ฝีมือก็ต่ำของเราก็ออยู่ในเกณฑ์ใช้ได้ โดยเฉพาะดิเรกชำนาญในการตีกลองอยู่แล้ว ให้คุณอาเป็นโฆษกประจำคณะ พอเดินออกไปหน้าไมโครโฟนคนดูก็ฮาแล้ว”

เจ้าคุณปัจฉิม ๓ ค้อนประหลับประหลือก นิกกรกล่าวถามอาเสี้ยว่า

“แล้วเราจะใช้ชื่อคณะของเราว่า ‘สี่เต่าทอง’ ยังงั้นหรือ”

“เอาชื่อเขามาใช้ได้อย่างไรกัน” กิมหงวนพูดเสียงดุ ๆ “เราต้องตั้งชื่อคณะของเราขึ้นใหม่ อ้า..... ชื่อคณะ ‘สี่จิ้งจกทอง’ เป็นยังไง”

นายพลดิเรกทำหน้าชอบกล

“เอาอย่างอื่นไม่ได้รี ทำไม่ต้องใช้ชื่อจิ้งจกตุ๊กแกด้วย ใครเขาไม่รู้เขาคิดว่าเราเป็นจิ้งจกขนาดใหญ่เราก็เสี้ยคนเท่านั้น”

อาเสี้ยหัวเราะหึ ๆ

“เถอะน่า ชื่อ ‘สี่จิ้งจกทอง’ ใก้ดี” แล้วกิมหงวนก็หันมามองดูท่านรัฐมนตรี “ถ้าหากว่าพวกเราเล่นดนตรีร้องเพลงแบบเดียวกับ ‘สี่เต่าทอง’ ท่านรัฐมนตรีจะขัดข้องไหมครับ”

นายภิญโญยิ้มเล็กน้อย

“อาเสี้ยมีสิทธิที่จะแสดงได้ แต่ต้องขออนุญาตตำรวจเจ้าของพื้นที่ให้ถูกต้องตามระเบียบ จะเล่นดนตรีร้องเพลงอย่าง ‘สี่เต่าทอง’ หรือแต่งตัวไว้ผมให้เหมือนกับพวกนั้นก็ไมแปลกอะไรนี่ครับ เพราะอาเสี้ยเป็นคนไทย แต่ถ้าจะพาพวก ‘สี่เต่าทอง’ จริง ๆ มาแสดง ผมก็อนุญาตให้ไม่ได้”

สี่สหายนี้สนุกขึ้นมาแล้ว ต่างคนต่างก็วาดภาพตัวเองที่กำลังแสดงบนเวที พล, กิมหงวนและนิกร ติดก็ต่ำคนละตัว ดร. ดิเรกเป็นคนตีกลอง พวกสาว ๆ ้วยตีนเองได้ยินเสียงก็ต่ำและเสียงเพลงก็ร้องกรี๊ด ตัวสั้นหรือมมีอาการเกร็งไปตามกัน พวกจ๊กโก่สนุกอย่างเข้าไส้ สภากาชาดไทยคงจะได้เงินค่าผ่านประตูไม่น้อย

นิกรใช้ปากบรลงก็ต่ำแล้วลุกขึ้นเต้นร็อคขยับขาเข้าออกอย่างน่าสงสาร เพลงที่ร้องฟังไม่รู้ว่าเป็นเพลงอะไรแต่มี เย.....เย.....เย

ท่านรัฐมนตรีก็ลื่นน้ำลายติด ๆ กันสามสี่ครั้ง ท่านมองดูนิกรอย่างเกรงใจ พอสบตากับนิกรก็หยุดเต้นร็อคแล้วยิ้มแห้ง ๆ

“ท่านรัฐมนตรีไม่อนุญาตให้พวกเราพาพวกเต่าทองมาเล่น พวกเราก็ต้องเป็นเต่าทองเอง ผมเต้นได้ดีพอใช้ไม่ใช่หรือครับ”

“ครับ คล้าย ๆ หนึ่งตะลุงครับ แต่ว่า.....นี่มันห้องรับแขกของกระทรวงมหาดไทย ผมคิดว่าคุณไปซ้อมที่บ้านดีกว่า”

นิกรค้อนแล้วทำท่ากระพืดกระพืดเหมือนเด็กสาว

“แหม – ต้องไล่หนูด้วย แล้วอย่าเรียกหนูมาเป่ากระหม่อมนะจะบอกให้”

นายภิญโญเผลอตัวหัวเราะออกมادتัง ๆ แล้วหันมาพูดกับท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๕

“มีท่านผู้ใหญ่หลายคนเคยบอกผมว่า ใครได้พูดคุยกับพวกคุณ ๆ ทั้งสี่นี้แล้วจะมีจิตใจขึ้นบานแจ่มใสผิตปกติผมเชื่อแล้วครับ รู้สึกว่าทุกคนล้วนแต่มีอารมณ์ขันสนุกสนานกันตลอดเวลา”

เจ้าคุณปัจฉิม ๕ อมยิ้ม

“มันก็เป็นลิงเป็นค่างกันอย่างนี้แหละครับ” แล้วท่านก็กล่าวกับคณะพรรคสี่สหาย “เฮ้ – กลับบ้านเสียทีเว๊ย ท่านรัฐมนตรีท่านจะได้ทำงานของท่าน ระบายเวลาท่านมานานแล้ว”

ทุกคนต่างลุกขึ้นยืนพร้อม ๆ กัน สี่สหายเข้ามาไหว้อาลานายภิญโญ

“ขอบคุณครับ ขอบคุณมากที่กรุณามาพบผมตามหนังสือเชิญ ถ้าคณะ ‘สี่จิ้งจกทอง’ เปิดการแสดงเมื่อไรผมเป็นต้องพาภรรยาของผมไปดูแน่ ๆ “

นิกรกล่าวขึ้นเบา ๆ

“คุณนายบ้านใหญ่หรือคุณนายบ้านเล็กครับ”

ท่านรัฐมนตรีทำคายน

“ผมไม่เคยมีบ้านเล็กหรือคุณ”

“อ้อ อยู่รวมกันก็ปรองดองกันดีนี่ครับ”

“ว่า” นายภิญโญเอ็ดตะโลลั่น “ผมมีเมียคนเดียวเข้าใจไหม”

นิกรขมวดคิ้วย่น

“โหงเป็นอย่างนั้นละครับ ท่านรัฐมนตรีรับประทานข้าวกับน้ำพริกเก่า ๆ ด้วยเดียวอย่างเดียวไม่เบื่อแย่งหรือครับ”

“ช่างผมเถอะน่า ผมกินของผมได้ก็แล้วกัน”

นิกรเอียงหน้าเข้าไปกระซิบบอกนายภิญโญ

“ผมหาตัวอ่อน ๆ ใหม่ถอดด้ามไม่ใช่ของเหลือใช้สงครามมาให้ท่านเป่ากระหม่อมสักคนใหม่ละครับ ค่าตัวในราวสองหมื่นเท่านั้น”

“ขอที่คุณนิกร อย่ายุ่งกับผมเลยครับ ผมเป็นโรคเบาหวาน ผมไร้ความสามารถมาห้าปีแล้ว”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม ๕ ต่างพากันเดินออกไปจากห้องรับรองอันโอโงงหรูหราของกระทรวงมหาดไทยซึ่งขณะนี้ ๕ พลณฯ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้ทำการรักษานัยน์ตาของท่านอยู่ที่โรงพยาบาลวอตันรีดในสหรัฐอเมริกา และอาการของท่านปลอดภัยแล้ว

เย็นวันนั้นเอง ห้องโถงชั้นล่างของบ้าน “พัชรภรณ์” ก็กลายเป็นที่ฝึกซ้อมดนตรีของคณะพรรคสี่สหาย โดยมีเจ้าคุณปัจฉิม ๕ กับเจ้าแห้วร่วมงานด้วยอย่างใกล้ชิด

การโฆษณาจะเริ่มนับแต่วันพฤษภาคมนี้เป็นต้นไป พล พัทธราภรณ์ ได้ส่งข้อความโฆษณาไปในหนังสือพิมพ์รายวันหลายฉบับ ประกาศให้ทราบทั่วกันว่า เนื่องจากกระทรวงมหาดไทยไม่อนุมัติ คณะ 'สี่เต่าทอง' จึงไม่อาจจะเดินทางเข้ามาแสดงในกรุงเทพฯ ที่โรงภาพยนตร์ศาลาเฉลิมมิตรได้ตามที่โฆษณาไว้ แต่คณะ 'สี่จิ้งจกทอง' ซึ่งมี พล พัทธราภรณ์ , นิกร กรุณวงศ์, กิมหงวน ไทยแท้และดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ จะแสดงแทน กำหนดวันแสดงที่ศาลาเฉลิมมิตร บางกะปิ โรงภาพยนตร์ที่หรูหรายอดเยี่ยมที่สุดในเมืองไทย ณ คืนวันเสาร์ที่ ๔ กรกฎาคมนี้ เวลา ๑๙.๐๐ น. มีการแสดงดนตรีของคณะต่าง ๆ อีก ๓ คณะ การแสดงละครรำและละครย่อย เก็บเงินรายได้ทั้งหมดโดยไม่หักค่าใช้จ่ายให้สภาอากาศไทย ค่าดูชั้นล่าง ๒๐ บาท ๖ ชั้นบน ๕๐ บาท และ ๑๐๐ บาท

นักดนตรีคณะ 'สี่จิ้งจกทอง' เข้าประจำที่แล้ว ดร.ดิเรกนั่งอยู่เบื้องหน้ากลองแจ๊สซึ่งเพิ่งซื้อมาตอนกลางวันนี้ และนิกรได้เขียนรูปจิ้งจกทองด้านหน้ากลองมีตัวอักษรไทยสวยงามปรากฏว่า 'สี่จิ้งจกทอง'

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ทำหน้าที่โฆษกยืนอยู่หน้าไมโครโฟน ถึงแม้เป็นการฝึกซ้อมท่านเจ้าคุณก็เะตะท่าเหมือนกับออกแสดงจริง ๆ พล, นิกร, กิมหงวนยืนอยู่ข้างหลังเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ นายพลดิเรกนั่งอยู่บนโต๊ะสี่เหลี่ยมยาวข้างหลังเพื่อน

ตามเวลาที่กล่าวนี้สาวใช้สองคนกำลังยกเหล้าและกับแก้ม้วางบนโต๊ะข้างโซฟาตัวใหญ่ นิกรแลเห็นแหม่มและเบียด่างก็น้ำลายสอ

“เฮ้ย อย่าเพิ่งซ้อมเลยวะ กินเหล้ากินกับแก้ม้วกันเสียก่อนไม่ดีหรือ”

พลหันมาทำตาเดียวกับนิกร

“ซ้อมก่อน เรื่องกินไว้ทีหลัง”

นายจอมทะเล้นผีนหัวเราะ

“เอา – ซ้อมก็ซ้อม เอาเพลงอะไรล่ะ”

สี่สหายต่างปรึกษากัน ในที่สุดก็ตกลงบรรเลงเพลงลาตินอเมริกันเพลงหนึ่งในจังหวะกาลิปโซ ท่านเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ประกาศทางไมโครโฟนทันที

“ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย เพลงแรกที่คณะ 'สี่จิ้งจกทอง' จะเสนอท่าน....เฮ้ – ทำไมเสียงไม่ออก ลำโพงละดิเรก”

นายดิเรกหัวเราะก๊าก

“ก็ผมไม่ได้เอาเครื่องขยายเสียงออกมานี่ครับ ยกแต่ไมโครโฟนออกมาอันเดียวเท่านั้น”

“แล้วกัน แล้วก็ไม่ต้องด้วย” ท่านเจ้าคุณกล่าวขึ้นอย่างขึ้นอย่างโมโหแล้วเดินตบตบตบไปนั่งที่โซฟา

เสียงเพลงดังขึ้นแล้ว ตามที่ตกลงกันเสียงหงวนเป็นคนร้องเพลงลาตินอเมริกัน ซึ่งเนื้อเพลงของมันนั้นไม่มีใครแปลออก อย่างไรก็ตามหนุ่มสาวส่วนมากก็พอใจฟังมากกว่าที่จะฟังเพลงไทย

คณะพรรคสี่สหายไม่มีใครจะได้ฝึกซ้อมดนตรีกันเท่าได้นัก นาน ๆ นึกสนุกขึ้นมาจึงจะซ้อมกันครั้งหนึ่ง เสียงเพลงจากกีต้าทั้ง ๓ ตัวจึงกระปรองกระเปร่าเต็มทน อย่างไรก็ตามนายพลดิเรกของเราสามารถตีกลองแจ๊สได้ดีมากสามสหายได้อาศัยเสียงกลองเป็นจังหวะ

พอกิมหงวนเริ่มร้อง เจ้าคุณปัจฉิมก็ทำท่าเซ็ดฟันเหมือนกับใครเอาตะไบมาถูไบเลื่อยใกล้ ๆ ท่านพลกับนิกรทำหน้าที่เหยเกเหมือนกินน้ำมันละหุ่ง เสียงของกิมหงวนแหบแห้งเหมือนกับเสียงนักร้องชาวนิโกรไม่มีผิดเขาร้องและแอ็คท่าด้วย เจ้าแห้วยืนอ้าปากหอนึกปลงอนิจจัง อยากจะคิดว่าอาเสี้ยกำลังร้องครวญครางเมื่อใกล้จะสิ้นใจมากกว่าร้องเพลง

คุณหญิงวาดพาสี่นางเดินลงบันไดมาข้างล่างและหยุดยืนรวมกลุ่มที่ชั้นพักบันได มองดูวงดนตรีคณะ 'สี่จิ้งจกทอง' ด้วยความอนาถยิ่ง เสียงเพลงที่กิมหงวนร้องทรมานจิตใจคุณหญิงวาดอย่างที่สุด ท่านทำท่าขนลุกขนพองแล้วร้องห้าม

“พอแล้ว พอแล้ววิ๊วพองพอง พวกนักดนตรีหยุดบรรเลงได้”

การบรรเลงเพลงในจังหวะกาลิปีโซยุติลงทันที คุณหญิงวาดเดินนำหน้าพาสี่นางมาข้างล่าง ทุกคนเข้ามาเฝ้ามองดูหน้านักดนตรีและนักร้องอย่างขบขัน คุณหญิงวาดยกมือทำสะเอวมองดูหน้าอาเสี้ย กิมหงวนยิ้มให้และถามว่า

“เสียงของผมเป็นยังไงครับ ถึงแม้ผมไม่ได้เข้าประกวดชิงแผ่นเสียงทองคำ สุเทพก็ทำไมผมไม่ได้ขึ้นทำไมผมผมก็ออกไปลิศจับ”

คุณหญิงวาดหัวเราะที่ ๆ

“ลำบากนักก็อย่าร้องเลยพองพอง โถ – ฟังดูคล้าย ๆ กับเธอถูกใครเขาตีบ ร้องเพลงเสียงสะอึกสะอื้นแหบแห้งหน้าเวทนา”

อาเสี้ยขมวดคิ้วย่น

“ก็ของเดิมเขาร้องยังงี้นี่ครับ มันเป็นศิลปะของการร้อง ร้องเสียงแหบ ๆ ยังงี้ไม่ใช่ง่ายนะครับ”

นวลล่อพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“ฟังเหมือนคนที่กำลังจะสิ้นใจตาย นวลอยากจะออกความเห็นว่าคุณควรร้องเพลงไทยสากลดีกว่า เนื้อร้องก็ควรชี้แจงให้เด็กหนุ่มสาวได้เห็นว่าการแพ้ฝืนหลงไหลนักแสดงนั้นเป็นความคิดที่โง่เขลา ถ้าอย่างนี้ก็คงจะช่วยให้เด็ก ๆ หนุ่มสาวได้คิดบ้าง”

นันทาเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะสิคะคุณนวล ถ้าเอาเพลงสากลจังหวะรีบคหรือจังหวะที่เราชอบก่อนให้เกิดความรู้สึกทางอารมณ์เพศก็เท่ากับอยู่ให้เด็ก ๆ เสียดคน เพราะหนุ่มสาวในวัยรุ่นเป็นผู้ที่ปล่อยตัวตามใจไม่รู้จักเหนี่ยวรั้งสติอารมณ์”

เจ้าคุณปัจฉิมก็ ๆ ลูกขึ้นเดินเข้ามาหาสี่นางและคุณหญิงวาด ท่านเจ้าคุณกล่าวกับคุณหญิงว่า

“ผมได้แนะนำเขาแล้วให้ร้องเพลงไทยสากล แต่ไม่มีใครเห็นด้วย เจ้าหนวกับเจ้ากรเขาว่าคนดูจะสนใจจนลืมตัวต่อเมื่อเขาร้องเพลงร็อคแน่นหน้าแน่นหลังขยับแข้งขยับขา ร้องเสียงสูงเสียงต่ำบางที่ฟังก็คล้ายกับเพลงลำตัดของเรา”

คุณหญิงวาดพยักหน้าช้า ๆ แล้วมองคูสีสหาย

“ไหนลองบรรเลงและร้องเพลงร็อคอย่างที่เอลวิสร้องให้อาฟังกเพลงซี ความจริงเขาก็ไม่เคยสนใจอยากจะทำเพลงบ้าง เอ้า – แม่สาว ๆ ไปนั่งโซฟาโน่น”

แล้วคุณหญิงวาดก็พาสี่นางไปนั่งบนโซฟาตัวใหญ่เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ ตามมาด้วย แต่ท่านทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้นวมตัวหนึ่ง

สี่สหายต่างปรึกษารื้อกัน พลขอให้นิกรเป็นคนร้องเพลงของเอลวิส เพรสลี่ ในภาพยนตร์เรื่อง “บลูฮาวาย” ซึ่งนิกรเคยร้องอยู่เสมอ เมื่อนิกรตกลงรับร้องเพลงนั้นก็ดำทั้ง ๓ ตัวก็ลองเสียงให้เข้ากัน ต่อจากนั้นเสียงเพลงในจังหวะ ร็อค แอน โรล ก็เริ่มต้นทันที

มันเป็นเพลงโยกและคลั่งหรือแน่นหน้าแน่นหลังสามเกลอต่างรู้สึกคึกคะนองไปตามกัน ทุกคนดีดกีต้าอย่างสนุกสนาน นิกรร้องเพลงได้ดีเหมือนกับเอลวิสตอนหัดใหม่ เสียงของเขาสูงต่ำตามทำนองเพลง

คุณหญิงวาดและสี่นางต่างจ้องตาเขม็งมองดูนักดนตรีคณะ “สี่จิ้งจกทอง” และตั้งอกตั้งใจฟังเพลงในที่สุดประไพก็ลืมตัวนั่งขยับขาและส่ายตัวไปมา นवलลอกกับนนทาและประกาก็กระทำเช่นเดียวกัน และแล้วสี่นางก็ร้องกรีดสุดเสียงเหมือนกับสาวที่ตนเองทั้งหลายที่จับอกจับข้อมเสียงเพลงจนเข้าได้ ประไพนั่งกระสับกระส่ายตบมือและร้องกรีดวี๊ดวายดังกว่าเพื่อน

เมื่อสี่นางกลายเป็นสาวในวัยรุ่น การบรรเลงเพลงก็หยุดชะงักลงทันที นิกรรอดเข้ามาหาเมียรักของเขา

“ประไพ”

ประไพสะดุ้งเฮือก มีความรู้สึกเหมือนกับถูกสะกดจิต

“ไพเป็นอะไรไปหรือคะนี่”

นิกรถอนหายใจเฮือกใหญ่ ในเวลาเดียวกันพลก็พากิมหนวกับ ดร. ดิเรก เดินเข้ามาหา พลกล่าวกับเมียของเขาอย่างขบขัน

“ยังไงจ๊ะนั่น สนุกถึงกับร้องกรีดเซียวเรอะ นี่กว่าจะเป็นแต่สาว ๆ ในวัยรุ่นเสียอีก”

นนทาเติมไปด้วยความอับอายขายหน้า

“นั่นยอมรับว่านั่นผลอดตัวไปกะพล เพลงร็อคมันมีมนต์ขลังหรืออาถรรพณ์อย่างน่าประหลาด นั่นร้องกรีดออกมาโดยไม่ตั้งใจเลย”

นवलลอกมองคูหน้าเสียหงวนแล้วยิ้มอาย ๆ

“นवलก็เหมือนกันคะเฮีย ตั้งแต่ฟังเพลงมาไม่เคยเข้าได้เหมือนวันนี้ คุณนิกรทำท่าทำทางและร้องเพลงเหมือนเอลวิสราวกันแกะ”

นายจอมทะเล้นถอนหายใจเฮือกใหญ่

“คุณภาคีเป็นไปด้วยเหมือนกันนะคุณภา เคยสงบเสงี่ยมเหมือนผ้าพับไว้ในโรงจำนำกลับร้องวีดีว้ายกระดูกี่ ดูเหมือนเสียงของคุณภาดังกว่าเพื่อน”

ประกายก่าปั่นทูปนิกรค่อนข้างแรงเพราะความกระดากอาย

“ก็อยากเอาเพลงที่มันเข้าไส้มาร้องให้ดิฉันฟังทำไมละ”

นิกรหัวเราะหึ ๆ มองดูพี่เมียของเขาอย่างขบขัน

“เข้าไส้หรือครับ”

“คะ ยิ่งเห็นคุณโยกตัวแอ่นหน้าแอ่นหลังก็ยิ่งสนุกเลยผลอดตัวร้องกรี๊ดวีดีว้ายออกมาเอง ไม่ตั้งใจจะร้องหรือคะ แหม – พวกเราแก่แล้วยังเป็นอย่างนี้ นี่ถ้าทีนเองได้ฟังดนตรีของคุณะ ‘สี่จิ้งจกทอง’ ดิฉันคิดว่าคงจะร้องหวีดว้ายลั่นโรงไปตามกัน บางคนอาจจะสปีดซั่มพลัดตกจกเก้าอี้ลงนอนชักดิ้นชักงอน้ำลายฟูมปากก็ได้”

นันทาพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“เพลงร็อคหรือทวิสตี้นั้นมีอิทธิพลอย่างนี้เอง มีน่าละจำนวนจ๊กโก่และจ๊กก็จิ้งเพิ่มขึ้น เด็กหนุ่มสาวที่สุขภาพเรียบร้อยมีจรรยา มารยาทในสมัยนี้หายากเต็มทน”

คุณหญิงวาดเห็นฟ้องด้วย

“ถูกแล้วแม่นัน ถ้าเราได้พบเห็นสักคนก็ชื่นใจอย่างบอกไม่ถูก นึกชมเชยพ่อแม่ของเขาที่รู้จักอบรมสั่งสอนให้มีกิริยามารยาท เด็กหนุ่มสาวสมัยนี้นะ เพียงแต่พูดจา มีหางเสียงก็หาไม่ใคร่ได้เสียแล้ว มีแต่พูดหือหาหรือพูดห้วน ๆ คำว่าคะหรือค่ะไม่มี รู้สึกว่าถ้าพูดออกมาแล้วจะเสียเกียรติ”

นิกรยิ้มให้คุณหญิงวาด

“เมื่อก็คุณอร้องกรีดกับเขาหรือเปล่าครับ”

คุณหญิงวาดสะดุ้งโหยง

“กรีดตะบักตะบวยอะไรวะ ฮอริโมนฉันหมดไปตั้ง ๒๐ ปีแล้ว คนแก่นะถึงสนุกอย่างไรก็ได้แต่ยี่มนิดหน่อยเท่านั้น จะให้ร้องกรี๊ดวีดีว้ายนะเป็นไปได้”

“แต่ผมได้ยี่นคุณพ่อร้องกรีดนี่ครับ”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ทำคายน

“ใครบอกแก่ละ ฉันทึ่งฟังเพลงที่แกร้องอย่างอะอืดอะอมเต็มทน หูของพ่อมันเหมาะที่จะฟังเพลงไทยมากกว่าเพลงฝรั่งมังค่า”

นายพลดิเรกกล่าวขึ้นดัง ๆ

“ซ้อมต่อไปไว้ยพวกเรา อ้ายกรร้องเพลงร็อคอีกเพลงหนึ่ง”

นายจอมทะเล้นหันมาทางนายแพทย์หนุ่ม

“จำเนื้อไม่ได้นี่หว่า”

“นำ ร้องส่งเดชอ้อมแอ้มไปก็แล้วกัน ให้มันมี เย -- เย -- เย แบบคณะ ‘สี่เต่าทอง’ เป็นใช้ได้ ไอ่
อยากจะดูซิว่าเมีย ๆ ของพวกเราจะมีใครร้องกรีดวิ๊ดวิ๊วอีกไหม กันจะได้รีบแต่งเพลงจังหวะร็อคให้เข้ากับ
อ้ายหงวนร้อง เนื้อเพลงไม่ยากอะไร ขอให้เกี่ยวกับความรักหรือบทพิศวาสเป็นใช้ได้ แล้วก็ใช้จังหวะร็อคนี้
แหละ พวกเราจะได้อัดก็เข้าไปแอ่นหน้าแอ่นหลังทำปากซี้ดซ้าดไปให้เหมือนเอลวิส”

เสี่ยหงวนกล่าวขึ้นอย่างเป็นทางการ

“ต้องประกาศให้รางวัลเงินสดไว้อย่า สุภาพสตรีคนใดส่งเสียงกรีดกร๊าดกรีดวิ๊ดวิ๊วกระตุ้วู๋ ขณะที่เรา
กำลังทำเพลง เราจะเรียกตัวขึ้นมาสัมภาษณ์ถึงความรู้สึก แล้วจ่ายเงินรางวัลให้รายละเอียด ๑,๐๐๐ บาท ส่วน
สุภาพบุรุษที่ลุกขึ้นยืนกระโดดโลดเต้นเพราะถึงใจพระเดชพระคุณ เราก็เรียกตัวขึ้นมาสัมภาษณ์บนเวที
แล้วจ่ายเงินรางวัลให้รายละเอียด ๑,๐๐๐ บาทเช่นเดียวกัน”

พล พัทธภรณ์เห็นฟ้องด้วย

“ดีเหมือนกัน ถ้าทำได้อย่างนี้รับรองว่าการแสดงของเราในคืนวันเสาร์ที่ ๔ กรกฎาคม ตัวหมดแฉ
นอน พวกหนุ่มสาวในวัยรุ่นคงไปดูกันแน่น เราคงได้เงินให้สภากาชาดไทยไม่น้อย”

คณะ “สี่จิ้งจกทอง” ต่างถอยไปเข้าประจำที่เตรียมซ้อมเพลงต่อไป เมื่อเสียงดนตรีดังขึ้นประโพง
ร้องกรีดดังลั่นห้องห้องโถง

“ยัง ยังไว้อย่า” เจ้าคุณปัจฉิม ๗ เอ็ดตะโรธิดาคนเล็กของท่าน “อ้ายกรรมันยังไม่ได้ร้องเพลงแก้อ้อม
กรีดเสียแล้ว”

ประไพยิ้มแห้ง ๆ

“ซ้อมร้องไว้ก่อนคะคุณพ่อ”

ก็ตัวทั้ง ๓ ตัวต่างบรรเลงเพลงในจังหวะร็อค นายพลดิเรกตีกลองอย่างทะมัดทะแมง นักดนตรี
บรรเลงได้ดีขึ้นนิกรเริ่มแอ่นหน้าแอ่นหลังขยับขาทั้งสองข้างไปมาแล้วร้องเพลงอีกเพลงหนึ่งที่เอลวิส เพรสลี
เคยร้องและหนุ่มสาววัยรุ่นฟังจนเข้าใจ ยังไม่ทันจะจบเพลงคุณหญิงวาดก็แผลอร้องกรีดสุดเสียงและตบมือ
ลั่น สีนางพลอยร้องวิ๊ดวิ๊วไปด้วย

นักดนตรีและนักร้องหยุดบรรเลงอย่างกระทันหันทุกคนพากันมองดูคุณหญิงวาดอย่างแปลกใจ
คุณหญิงยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ทำตาปริบอย่างมีความสุข

“โอ้โฮ เพลงของแกไม่เลวนี่นะนิกร ทำให้อาเป็นสาวขึ้นอีก เมื่อกี้นักร้องกรีดใช่ใหม”

นิกรกลืนน้ำลายเอือก

“ครับ ใช่ ไหนคุณอาว่าฮอริโมนหมดมาตั้ง ๒๐ ปีแล้วไม่ใช่หรือครับ”

คุณหญิงวาดหัวเราะเสียงกร่อย

“นั่นนะซี มันคงตกค้างอยู่นิดหน่อย อ้อ - อาเคยตำหนิหนุ่มสาววัยรุ่นที่ฟังเพลงแล้วร้องวิ๊ดวิ๊ว
เอ็ดตะโรเดี๋ยวนี้อาเห็นใจพวกเด็ก ๆ แล้ว เพลงที่ร้องมันค่อย ๆ แทรกซึมเข้าไปในจิตใจ ในที่สุดเมื่ออาารู้สึก

สนุกเต็มที่ถ้าก็ร้องกรี๊ดออกมาเอง ถ้าไม่ร้องก็คงอกแตกตายแน่” แล้วท่านก็หันมามองดูสีนาง “แล้วทำไมพวกเธอไม่ร้องวี๊ดว้ายกระตุ้วบ้าง หรือไม่ชอบเพลงนี้”

ประไพหัวเราะชอบใจ

“ไพกำลังจะร้องอยู่แล้วค่ะ แต่พอได้ยินเสียงคุณอาร้องไพก็ตกใจร้องไม่ออก”

พลทำหน้าที่เบ้มองดูคณะพรรคของเขา

“เล็กวิวย เลิกซ้อมกันเพียงเท่านี้ กินเหล้ากันเสียที คีนี่และพຽ່ນนี้ค่อยซ้อมใหม่ ลงคุณแม่ร้องกรี๊ดเหมือนทีนเอจ การแสดงดนตรีของเราก็ดีแน่นอนอย่างไม่มีปัญหา”

เสียงทวงพุดเสริมขึ้น

“พຽ່ນนี้เราหาคนแก่มาฟังเราซ้อมดนตรีดีใหม่ ถ้าคนแก่ทุกคนนั่งขยับทำส่ายหัวและร้องวี๊ดว้าย การแสดงของคุณะ **‘สี่จิ้งจกทอง’** ก็จะเป็นที่นิยมชมชอบของบรรดานักฟังเพลงทั้งหลาย”

พลอดหัวเราะไม่ได้

“แกรู้จักคนแก่ที่ไหนบ้างแกไปหามาซี”

“จะยากอะไรวะ เอรารถไปขนมาจากบ้านพักคนชราที่บางแคมีถมไป ดีเหมือนกันวิวย เราจะอาศัยคนแก่เป็นเครื่องทดสอบความสามารถของพวกเราในครั้งนี้”

นิกรพุดตัดบท

“พักผ่อนกินเหล้ากันเสียทีเถอะวะ”

คุณหญิงवादพาสีนางลุกขึ้นเดินผ่านห้องโถงขึ้นบันไดไปชั้นบน สีสหายเข้ามานั่งห้อมล้อมเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ เสียงทวงวิวยผสมวิสกี้โซดาแจกจ่ายท่านเจ้าคุณและเพื่อนเกลอของเขา นิกรพยักหน้าเรียกเจ้าแห้วเข้ามาหา

“รับประทานต้องการอะไรครับ”

“เปล่า ๆ แต่ฉันอยากจะถามแกว่าเสียงของคุณเพราะไหม ขอให้แกบอกฉันตามตรง”

เจ้าแห้วนิ่งนึก แล้วตอบอย่างเฉลียวฉลาด

“รับประทานวันนี้หุ้ผมอ้อครับ ฟังคุณร้องเพลงได้ยินบ้างไม่ได้ยินบ้าง แต่เข้าใจว่าเสียงของคุณคงไม่เลวครับ”

นิกรทำหน้าที่ชอบกล

“ไป – ถอยออกไปก่อนที่ฉันจะถีบแก”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นเครง ต่อจากนั้นคณะพรรคสีสหายกับท่านเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ ก็ปรึกษาหารือกันเกี่ยวกับการแสดงดนตรีของคุณะ **“สี่จิ้งจกทอง”** ในคืนวันที่ ๔กรกฎาคมนี้ ที่โรงภาพยนตร์ศาลาเฉลิมมิตร โรงภาพยนตร์ชั้นเยี่ยมของคุณะพรรคสีสหายทางบางกะปิซึ่งสร้างเสร็จมานานแล้ว แต่ยังไม่เปิดฉายภาพยนตร์ นอกจากนาน ๆ มีผู้เช่าแสดงละครบรรดาศักดิ์ครั้งหนึ่ง

ถึงแม้มีเวลาเตรียมงานเพียงไม่กี่วัน แต่ทุกสิ่งทุกอย่างก็สำเร็จไปได้ด้วยอำนาจเงินของ **สี่สหาย** การโฆษณาได้กระทำกันอย่างเต็มที่ คือโฆษณาในหน้าหนังสือพิมพ์รายวันทุกฉบับ วิทยูหลาย สถานีโทรทัศน์ทั้งสองช่อง และฉายกระจกตามโรงพยาบาลนิต์ชั้นหนึ่งอีกหลายโรง

เมื่อคณะพรรคสี่สหายกลายเป็น **“สี่จิ้งจกทอง”** หนุ่มสาววัยรุ่นทั้งหลายเป็นส่วนมากก็อยากจะชมการแสดงของเขาซึ่งในประกาศโฆษณาบอกว่า มีการแสดงแหวกแนวดีกว่า และสนุกกว่าคณะ **“สี่เต่าทอง”** มากมายนอกจากนี้ ยังมีการแสดงดนตรีของคณะที่มีชื่อเสียงหลายคนะ มีละครย่อยและละคร จำแสดงด้วย เป็นรายการวิเศษสุด เก็บเงินบำรุงสภาพอากาศไทยโดยไม่หักค่าใช้จ่าย อนึ่งในโฆษณายัง แจ้งว่า ผู้ใดได้แสดงกิริยาท่าทางพอกพอกใจการแสดงของคณะ **“สี่จิ้งจกทอง”** จนออกนอกหน้าจะถูกเชิญตัวขึ้นไปสัมภาษณ์บนเวที และจะได้รับรางวัลสมนาคุณเงินสด ๑,๐๐๐ บาท คณะ **“สี่จิ้งจกทอง”** จะเชิญสุภาพบุรุษและสตรีขึ้นไปสัมภาษณ์ประมาณ ๑๐ ท่าน

การจำหน่ายบัตรล่วงหน้าได้เริ่มจำหน่ายตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคมนี้ทุกชั้นทุกที่นั่ง ประชาชนจะหาซื้อบัตรได้ตามสถานีตำรวจนครบาลทุกแห่งทั้งพระนครและธนบุรี ที่โรงพยาบาลจุฬาลงกรณ์ ที่ธนาคาร **“สี่สหาย”** และโรงแรม **“สี่สหาย”** ปราบกว่าบัตรขายหมดในวันที่ ๓ กรกฎาคม ซึ่งเป็นเรื่องที่ไม่น่าจะเป็นได้

แต่ไม่มีใครรู้ความจริงว่าเสียหวนได้ใช้ให้คนของเขาว่าขึ้นซื้อบัตรตามโรงพักต่าง ๆ ไว้มากมาย บัตรชั้นล่างราคา ๑๐ บาท ๒๐๐ บัตร ชั้นบนราคา ๕๐ บาท ๑๐๐ บัตร และราคาเรือยบาท ๕๐ บัตร ทั้งนี้ก็เพราะเสียหวนเกรงว่าจะไม่มีคนดูทำให้เขาได้รับความอับอายขายหน้านั่นเอง สำหรับบัตร ๓๐ บาทนั้น เขาซื้อแจกพวกคนงานของเขาเพื่อให้ไปชมและคอยตบมือส่งเสียงกรีดกรีดว่าว้ายกระตุ้วปะปนกับคนดูทั้งหลาย เสียหวนคิดว่าถ้าการแสดงในคนวันเสาร์ที่ ๔ กรกฎาคมนี้ได้ผลเกินคาด เขาก็จะเปิดการแสดงในคืนวันเสาร์ที่ ๑๑ และ ๑๔ กรกฎาคม เพื่อเก็บเงินบำรุงการกุศลซึ่งในระยะนี้คณะพรรคสี่สหายของเราได้พยายามประกอบกานุกุศลมากขึ้น

ในที่สุด วันเสาร์ที่ ๔ กรกฎาคมก็ผ่านมาถึง

เราจะได้นำท่านผู้อ่านไปยังโรงพยาบาลนิต์ศาลาเฉลิมมิตร ริมถนนสุขุมวิท บางกะปิ ห่างจากบ้าน **“พัชรารณ”** ไม่กี่มากน้อย เฉลิมมิตรเป็นโรงพยาบาลนิต์ที่ใหญ่โตหรูหราที่สุดในกรุงเทพฯ ฯ หรือในประเทศไทย ออกแบบทันสมัยแลเห็นสูงตระหง่าน ด้านหลังโรงมีอาคารร้านอาหารร้านค้า และที่จอดรถเป็นระเบียบเรียบร้อย ในไม่ช้านี้ศาลาเฉลิมมิตรจะตกลงเซ็นสัญญากับบริษัทภาพยนตร์ที่ยิ่งใหญ่ในฮอลลีวู้ดถึง ๒ บริษัท เปิดฉายภาพยนตร์ต่อไปด้กคนแถวพระโขนงและบางกะปิ ไม่ต้องเสียเวลาเข้ามาในเมือง เจ้าของโรงพยาบาลนิต์เฉลิมมิตรก็คือคณะพรรคสี่สหายของเรานั่นเอง ขณะนี้อาศัยกิมหงวนเป็นผู้อำนวยการและผู้จัดการชั่วคราว ถ้าเริ่มฉายภาพยนตร์เมื่อไรอาศัยก็จะส่งคนของเขาซึ่งชำนาญในด้านภาพยนตร์มาเป็นผู้จัดการ โรงพยาบาลนิต์นี้สร้างขึ้นตั้งใจจะช่วยภาพยนตร์ไทยให้มีโรงฉาย แต่พวกเจ้าของหนังไทยเห็นว่าศาลา

เฉลิมมิตรอยู่ชานเมืองอาจจะเก็บเงินได้น้อยจึงพอใจนำหนังของเขาเข้าฉายที่ศาลาเฉลิมกรุง, เอ็มไพร์ หรือ คาเธีย์ คณะพรรคสี่สหายจึงปล่อยโรงไว้ว่าง ๆ และท่านเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ อยากจะตั้งเป็นบ่อนชนไก่และ ปลากัดถ้าหากว่ารัฐบาลอนุญาต ส่วนคุณหญิงวาดอยากจะให้ตัดแปลงโรงภาพยนตร์เป็นบริษัทจำหน่ายรถยนต์ ส่วนห้องต่าง ๆ ชั้นบนก็ให้เช่าเป็นโรงเรียนสอนภาษาอังกฤษหรือสำนักงานต่าง ๆ ซึ่งมีรายได้ดีกว่า ภาพยนตร์เป็นไหน ๆ

พอสิ้นแสงตะวันยังไม่ทันจะมีตสนิท ประชาชนก็หลั่งไหลกันมาที่โรงภาพยนตร์ศาลาเฉลิมมิตร ไม่มีการจำหน่ายบัตร เพราะปรากฏว่าได้ขายล่วงหน้าไปหมดแล้ว เจ้าหน้าที่ของเฉลิมมิตรต้องทำงานอย่างหนักในการเดินบัตรและเก็บบัตร ความจริงควรจะขายบัตรเก้าอี้เสริมได้ แต่กิมหงวนผู้อำนวยการไม่ยอมตั้งเก้าอี้เสริมอย่างเด็ดขาด

ภายในห้องทำงานของผู้จัดการโรงภาพยนตร์ศาลาเฉลิมมิตร สี่สหายกำลังสนทนากันอย่างครั้นเคร่ง ทุกคนแต่งานแบบจิกโก่และใส่ผมปลอมมีทรงผมปรกลงมาข้างหน้าเกือบถึงลูกนัยน์ตาแบบเดียวกับคณะ “สี่เต่าทอง” ท่าทางของกิมหงวนทะเล้งกว่าเพื่อน ต่างคนต่างเตรียมรับมุขต่าง ๆ ไว้เพื่อการแสดง คณะ “สี่จิ้งจกทอง” จะเริ่มแสดงในเวลาประมาณ ๒๑.๐๐ น. จึงมีเวลาอีก ๒ ชั่วโมง เพราะดนตรีของคณะ “สุนทราภรณ์” จะแสดงเป็นอันดับแรก ต่อจากนี้เป็นการแสดงละครย่อยของคณะจำรูญ หนวดจิมจับแล้วเป็นการแสดงนาฏศิลป์ไทยเพลงกลองยาวและเพลงเรือ ต่อจากนั้นก็ถึงรายการของคณะ “สี่จิ้งจกทอง” ตามสูจิบัตรที่แจกให้ประชาชนไปพร้อมกับบัตรที่นั่งที่เขาซื้อล่วงหน้า

พลก่่าวถามคณะพรรคของเขาอย่างเป็นทางการ

“ถ้าคุณดูเขาฮาป่าเราเราจะว่าอย่างไรระหม่อม”

ศาสตราจารย์ดิเรกยิ้มเล็กน้อย

“โน้กันเชื่อว่าไม่มีการฮาป่าแน่นอน เพราะคุณพ่อโหมขกของเราจะแถลงก่อนว่าพวกเราแสดงเพื่อการกุศล ยศทหารของเราและชื่อเสียงของเราจะทำให้คนดูไม่กล้าฮาป่า แล้วก็การแสดงดนตรีและร้องเพลงของพวกเราก็ไม่เลวนัก คุณเอื้อหรือสุนทราภรณ์ฟังเราซ้อมแล้วยังยกนิ้วให้”

การสนทนาสิ้นสุดลงเมื่อเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ ผลักบังตาประตูพาหญิงสาวในวัยทีนเองคนหนึ่งบุกเข้ามาในห้องทำงานของผู้จัดการโรงภาพยนตร์ศาลาเฉลิมมิตรอย่างถือวิสาสะ สาวน้อยผู้นี้ทำงานอยู่ที่โรงงานทอผ้าของเสี่ยหงวนทางพระโขนง หล่อนสวมสะแล็คสีแดงสะดุดตาพิตเปรี๊ยะแบบสู่วักระทิง แต่วักระทิงเห็นแล้วคงยึนกลืนน้ำลายเอือก ๆ ไม่กล้าสู้กับหล่อน หล่อนสวมเสื้อฮาไวดาหมากรุกสีเหลืองสลัขาว ทำทรงผมกระถางต้นไม้ หน้าตากระจุ่มกระจิมน่าเป่ากระหม่อม

“เฮ้” เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ ร้องขึ้นดัง ๆ “แกสั่งให้เด็กของแกคนนี้ขึ้นมาพบกับแกับนห้องผู้จัดการก่อนที่จะเข้าโรงไซ้ไหม”

“ครับ ครับ ยูพินเป็นหัวหน้าเด็กผู้หญิงที่จะมาเชียร์พวกเราครับ มีด้วยกันรวม ๒๒ คน เด็กที่โรงงานทอผ้าของผมทั้งนั้น นั้งชียูพิน แหม – วันนี้สวยจัง”

ยุพินทำหูตาทะชดกระช้อยทรุดตัวนั่งบนโซฟาริมห้อง เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ ยืนมองดูสี่สหายอย่าง
ขบขัน นิกกรกล่าวกับพ่อตาของเขาทันที

“ทำไมคุณพ่อยังไม่ใส่ผมปลอมอีกล่ะครับ แต่งตัวทำผมเสียให้พร้อม ถึงเวลาแสดงจะได้ไม่ขลุก
ลัก”

ท่านเจ้าคุณทำปากจู๋แล้วตวาดแหว็ด

“ไม่ต้องใส่วิกเวีย หัวเห่งอย่างอย่างนี้ถึงใส่ก็ไม่มีประโยชน์ ออกประกาศทั้ง ๆ หัวล้านอย่างนี้ดี
กว่า”

นายพลดิเรกเห็นฟ้องด้วย

“ออไร ช้างตายทั้งตัวเอาใบบัวปิดคงไม่มีประโยชน์อะไรนัก ถึงคุณพ่อใส่วิกคลื่นเหม็นเขียวตุ ๆ มัน
ก็คงลอดออกมา”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๕ ลืมตาโพล่ง

“ทะเลิ่ง ทะเลิ่งละอ้ายหมอ พอแกแต่งตัวเลียนแบบสี่เต่าทองแกก็เริ่มทะเลิ่งกับฉันทีเดียว เดี่ยวก็
โดนเตะเท่านั้น”

พล พัชราภรณ์ ยืมให้ท่านเจ้าคุณ

“คนแน่นโรงแล้วไม่ใช่หรือครับ”

“อ้อ หมู่สาววัยรุ่นหลายร้อยคนต้องกลับไปเพราะไม่มีตัวขาย แกจะลงไปหลังโรงก็โง่งล่ะ”

พลว่า “ราวสามทุ่มครับ ผมสั่งเจ้าแห้วไว้แล้วว่าถ้านาฏศิลป์เริ่มแสดงเพลงเรือให้โทรศัพท์มาบอก
พวกเราที่นี่”

เจ้าคุณพยักหน้ารับทราบ

“มีใครต่อใครหลายคนจะขึ้นมาหาพวกแกทางบันไดหลังเวที แต่อ้ายบังไม่ยอมให้ขึ้นมาพวกแกอย่าง
นี้กวนนี่หว่า”

“กวนอะไรครับ” นิกกรถาม

“กวนอวยวะเบื้องต่าณะซี อ้า – ฉันจะลงไปดูความเรียบร้อยที่หน้าโรง แกจะปรึกษาหารือกันหรือ
ทำอะไรกันก็ตามใจเถอะ”

นิกกรพูดเสริมขึ้นทันที

“คุณพ่อช่วยบอกให้เด็กโรงหนึ่งสั่งข้าวผัดไข่ดาวให้ผมซักจานเถอะครับ แกงจืดซักชาม”

ท่านเจ้าคุณทำหน้าที่ชอบกล

“ฮะ ยัดข้าวเมื่อสักครู่นี้เองกินอีกแล้ว”

นายจอมทะเล้นสะดุ้งโหยง

“อ้าว กินข้าวกันแล้วเหอะครับ ผมลืมไป จริงซีครับ วันนี้พวกเรากินข้าวตั้งแต่ ๑๘.๐๐ น.”

เจ้าคุณปัจฉิม ๙ สายหน้าแล้วพาตัวเดินออกไปจากห้องทำงานของผู้จัดการ เสียหงวนเดินมานั่งข้างเตียงยุพินสาวกรรมกรโรงงานทอผ้าของเขาแล้วแนะนำยุพินให้รู้จักกับเพื่อนเกลอทั้งสาม สาวน้อยประนมมือไหว้ในท่าทางอ่อนช้อย แต่นัยน์ตาของหล่อนบอกความเป็นเจ้าชู้เต็มตัว

“เออล่ะ ยุพิน ฟังคำสั่งฉันนะ ถ้าหนูทำงานได้เรียบร้อยพุงนี้ป่าจะโทรศัพท์ถึงผู้จัดการโรงงานทอผ้าให้เขาจ่ายเงินรางวัลให้หนูพันบาท”

“อู๋ จริง ๆ หรือคะป้า”

“เออ ป้าให้จริง ๆ ะ ให้จ่ายกรรกรากเลือดแดงตายซีเข้า จำไว้ว่า เมื่อดนตรีของป่าเริ่มบรรเลงอย่าเพิ่งร้องกรี๊ดวีดว้าย ต้องรอให้ร้องเพลงเกือบจบเสียก่อน หนูตกลงกับเพื่อน ๆ หรือเปล่าว่าถ้าหนูร้องกรี๊ดขึ้นทุกคนจะต้องร้องตามหนู”

“ตกลงเรียบร้อยแล้วค่ะ ความจริงป่าไม่น่าจะเรียกหนูขึ้นมาสั่งอีกเลย หนูเข้าใจหน้าที่ของหนูดีแล้วนี่คะ พวกหนูเคยไปตบมือให้หนังไทยตั้งหลายเรื่องแล้วเขาให้ตัวฟรีคะ แต่ขอร้องให้หัวเราะและตบมือเมื่อเขาถ่ายรูปคนดูไปโฆษณา”

“ดีแล้วยุพิน รีบลงไปหาที่นั่งเถอะ ประเดี๋ยวเมียป่าบุกพรอดพรอดเข้ามาเรื่องมันจะยุ่ง อ้า—ขอให้ป่าเป่ากระหม่อมที่ได้ไหม”

ยุพินทำท่าเอียงอาย

“ไม่ละคะ ป้าเป่าให้ฉวยทำให้ฉวยร้องให้จนทุกวันนี่”

“นั่นนะซี” กิมหงวนพูดเบา ๆ

ยุพินลุกขึ้นพาตัวเดินออกไปจากห้องผู้จัดการ ขณะนี้เป็นเวลา ๑๙.๐๐ น. พอดี เจ้าแห้วโทรศัพท์มาถึงพลรายงานให้ทราบว่าการแสดงวงดนตรีของสุนทราภรณ์จะได้เริ่มต้น ณ บัดนี้ นิกกับเสียหงวนนั่งซ้อมเพลงกันเบา ๆ ดร.ดิเรก ใช้ไม้บรรทัดกับดินสอเคาะโต๊ะต่างกลองสักครู่หนึ่งบังตาประตูห้องผู้จัดการก็ถูกผลักออก คุณหญิงวาดเดินยิ้มกริ่มเข้ามาในห้อง ท่านแต่งชุดผ้าไหมไทยสีน้ำทะเลประดับเครื่องเพชรวูบวาบ เฉพาะแหวนเพชรลูกที่นิ้วมือซ้ายของท่านก็เป็นเงินแสนแล้ว สร้อยคออีกไม่ต่ำกว่าสองแสน

“ทุกสิ่งทุกอย่างเป็นไปโดยเรียบร้อย” คุณหญิงพูดยิ้ม ๆ “อาทิกับพวกเมีย ๆ ของแกรับเงินบริจาคอยู่ที่เคาเตอร์สำหรับจองบัตร มีผู้บริจาคหลายสิบท่าน ทั้ง ๆ ที่เขาซื้อบัตรแล้ว”

เสียหงวนยิ้มแป้น

“ได้ยอดเงินแล้วหรือยังครับ”

“ได้แล้ว” พูดจบคุณหญิงวาดก็คลี่เศษกระดาษชิ้นหนึ่งออกแล้วอ่านดัง ๆ “เงินค่าบัตรผ่านประตูและเงินบริจาครวมทั้งหมด ๕๖,๓๕๐ บาท”

“วิเศษเลยครับ” เสียหงวนพูดยิ้ม ๆ “คุณอากาศุณาจัดการจ่ายเงินแทนพวกเราด้วยนะครับ เงินที่จะใช้จ่ายอยู่ที่นวลลออผมให้ไว้หมื่นบาท จ่ายเป็นเบี้ยเลี้ยงตำรวจจราจรและสารวัตรทหารที่เราขอให้เขามาช่วยคนละ ๒๐ บาทครับ”

“แล้วค่าจ้างนักดนตรีและพวกศิลปินล่ะ”

“ผมจัดการเองครับ โน่นครับ ผมเอาเงินมาสองปีเตรียมไว้จ่ายให้เขาแล้ว เวลาสามทุ่มพวกผมจะออกแสดง คุณอาต้องดูให้ได้นะครับ”

“จ๊ะ อาจะพยายามตั้งใจดู”

เสียงหงวนทำคายน

“บางที่วันเสาร์หน้าเราจะเปิดแสดงรายการนี้อีกครับคุณอา”

คุณหญิงวาดยิ้มเล็กน้อย

“ก็ดีเหมือนกันถ้าเพื่อการกุศลแล้วอาช่วยเติมที่คืนนี้พวกเธอต้องตั้งใจแสดงให้เต็มที่นะจะบอกให้ มีเจ้านายและคนใหญ่คนโตมาดูหลายคน รัฐมนตรีก็มี อ้อ – คุณหลวงตะลุมบอน ๆ ก็มา ท่านสั่งให้บอกพวกเธอว่าท่านยินดีมากเท่าที่พวกเธอจัดรายการกุศลนี้ขึ้น และลงทุนแสดงเองโดยไม่ต้องพึ่งคณะ ‘สี่เต่าทอง’”

ก่อนเวลา ๒๑.๐๐ น. เล็กน้อย เจ้าแก้วก็โทรศัพท์ขึ้นมาบอกพลรายงานให้ทราบว่าจะมีคอนเสิร์ตไปไทยกำลังแสดงเพลงเรือซึ่งเป็นรายการสุดท้ายของการแสดงแบบพื้นเมือง คณะพรรคสี่สหายพากันออกจากห้องทำงานของผู้จัดการโรงพยาบาลนครศาลาเฉลิมมิตร อาเสี่ยกิมหงวนได้ใส่กุญแจประตูห้องเรียบร้อยเพราะเขามีเงินอยู่ในปีบทิ้งไว้ในห้องหลายแสน เป็นธนบัตรใบละร้อยบาทถ้วน ๆ สำหรับจ่ายให้พวกนักดนตรีและศิลปินทั้งหลาย

พล, นิก, กิมหงวน และ ดร. ดิเรก ในเครื่องแต่งกายและทรงผมแบบเต่าทองเดินหัวเราะคิกคักกันมาตามเฉลียงด้านนอก สักครู่ก็อ้อมมาทางด้านหลังโรงพยาบาลนครเมื่อเข้าไปในห้องโถงใหญ่ห้องหนึ่งก็มีบันไดลงไปสู่ชั้นล่างหลังเวทีหรือหลังจอยักษ์ ซึ่งขณะนี้คนงานได้ม้วนจอขึ้นกลายเป็นฉากละครไปแล้ว

เจ้าบังหนวดเพิ่มพวงพล้วยคนหนึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ข้างบันได เขาแต่งเครื่องแบบเรียบร้อย ถือตะปดอันเบ้อเริ่มขนาดดีคอต้อเบา ๆ ก็คงคอหักตาย ชาวภารตะผู้นี้ตามปกติมีหน้าที่เฝ้าโรงพยาบาลนครเฉลิมมิตรตอนกลางคืน แต่รายการนี้เสี่ยหงวนสั่งให้เขาเฝ้าบันไดที่จะลงไปหลังโรงและกำชับไว้อย่างเด็ดขาดไม่ให้ใครขึ้นมา ส่วนทางบันไดด้านหน้าสำนักงานก็มีแขกยามอีกคนหนึ่ง ได้รับคำสั่งจากเสี่ยหงวนอย่างเคร่งครัดเช่นเดียวกัน

บานูแลเห็นสี่สหายก็รีบลุกขึ้นยกมือวันทยาหัตถ์อย่างแข็งแรง

“อีนี่จันสะลามนะนายจ๋า”

อาเสี่ยยิ้มให้

“ดีมาก แก่เคร่งครัดในหน้าที่ของแกดีมาก ถ้าโรงหนังของเราเปิดฉายหนังเมื่อไรฉันจะให้แกเป็นหัวหน้าแขกยาม”

“โอ – อีนี่หัวหน้าเป็นท่ามะไร จันอยากได้เงินดวงขึ้นมากกว่าคะรับ”

กิมหงวนจู้ปาก

“แกเป็นหัวหน้าเงินเดือนมันก็ต้องขึ้นนะซีไฉ้ย”

นิกรเดินเข้ามาหาบานูแล้วกระซิบบกระซาบเบา ๆ

“ขอกู้สักหมื่นได้ไหมวะอ้ายบัง”

บานูยิ้มเห็นฟันขาว

“กู้ทำไมวะไร นายมีเงินตั้งล้านถอนมาใช้ซีนายจ๋า แต่อ้ายแห้วกู้เงินไปสามร้อยบาทนายต้องช่วยทวงให้จันด้วยคะรับ”

พลกล่าวขึ้นทันที

“อ้ายแห้วกู้เงินแก.....”

“คะรับ สามร้อยบาทไป สามร้อยสามสิบบาทไม่มานายจ๋า หลายดวงแล้วอ้ายแห้วไม่ใช่จันนะ”

พลหัวเราะหึ ๆ

“แล้วแกเสือกให้มันกู้ทำไมละ คนอย่างอ้ายแห้วมีใครเขาให้มันกู้เงินบ้าง โกงนะมันไม่โกงหรอก แต่มันไม่มีจะใช้ให้”

เจ้าบังบนเพิ่มพำ นายพลดิเรกนำหน้าพาเพื่อนเกลอทั้งสามลงบันไดไปข้างล่าง พวกนักดนตรีและศิลปินแลเห็นเข้าก็หัวเราะกันอย่างครื้นเครง ระหว่างที่เพลงเรือกำลังแสดงอยู่หน้าเวที เจ้าคุณปัจจุเนิก ๆ เดินเข้ามาหาด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม ท่านแต่งสากลชุดราตรีสีน้ำทะเล ผูกคอล่าเตรียมพร้อมที่จะทำหน้าที่เป็นโฆษกให้คณะ “สี่จิ้งจกทอง”

จำรูญ หนวดจิม จอมตลกเอกซึ่งรุ่งเรืองอยู่ทุกยุคทุกสมัยตลอดชีวิตการแสดงของเขา มองดูคณะพรรคสี่สหายอย่างขบขันและนึกขมในใจว่าทุกคนรู้จักแต่งตัวแต่งหน้าเหมือนกับคณะ “สี่เต่าทอง” จริง ๆ

“ไม่เลวครับ คุณพลคุณนิกรอาสาเสียและคุณหมอของผมคล้ายกับสี่เต่าทองมาก”

เสียหงวนยื่นมือให้จำรูญจับ

“เป็นอย่างไรครับ ละครื่อยของคุณ”

“ก็พอไปได้ครับ” เขาพูดแบบถ่อมตัวตามนิสัยของเขาที่ไม่ชอบโอ้อวดหรือยกตนข่มท่าน

พลว่า “คุณช่วยกำกับพวกเราบ้างนะคุณจำรูญ แต่เราจะพยายามให้เต็มที่”

“แหม – ให้ผมกำกับจะไหวหรือครับ”

“ไหวซีน่า” พลพูดยิ้ม ๆ แล้วหันมาทางเจ้าแห้ว “เครื่องดนตรีของเราเรียบร้อยหรืออ้ายแห้ว”

เจ้าแห้วหน้าถอดสีทันที

“อ้า – รับประทาน – คือว่า....รับประทานไม่เรียบร้อยครับ”

พลขมวดคิ้วเข้าหากัน

“ทำไมถึงไม่เรียบร้อย”

เจ้าแห้วตัวสั่นงันงก เปลี่ยนสายตามาที่จำรูญ หนวดจิม

“ช่วยบอกเจ้านายของผมทีเถอะครับว่าทำไมมันถึงไม่เรียบร้อย”

จําริญทำหน้าที่ชอบก

“แล้วกัน ฉันจะไปตรัสรู้ได้อย่างไรนายแห้วเจ้าเรื่องนี้ฉันไม่ได้เกี่ยวข้องด้วยเลย”

เจ้าแห้วหน้าซีดเผือดเหมือนกระดาษ เขามองดูพลด้วยความเกรงกลัว

“รับประทานแล้วแต่จะโปรดเถอะครับ ผมนำเครื่องดนตรีบรรทุกรถแท็กซี่ออสตินแวนมาจากบ้าน”

“แล้วยังไง” พลตะคอก

“รับประทานอารามตื่นตื่นแลเห็นผู้คนที่หน้าโรงคับคั่ง รับประทานผมชนเครื่องดนตรีลงไม่หมด
ครับ”

“ขาดอะไร” พลถามเสียงกร้าว

“รับประทานขาดก็ต้าของอาเสี่ยครับ รับประทานผมลืมไว้บนรถออสตินแวนคันนั้นแน่นอน”

กิมหงวนสะดุ้งโหยง ปราดเข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้าเจ้าแห้วทันที

“ทำงานประสาสมัครมือยังงี้ใช้ได้หรืออ้ายแห้วแล้วฉันจะเอาที่ต้าที่ไหนดี”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานเอาที่ต้าแบบจีนได้ไหมครับ รับประทานผมติดต่อกับเจ้าแกร้านกาแฟไว้แล้ว”

เสี่ยหงวนกลืนน้ำลายเอือก

“ก็ต้าอย่างนั้นมันเล่นได้หรือ”

เจ้าคุณปัจฉิม ก้าวขึ้นอย่างโมโห

“เจ้าแห้วทำงานไม่รอบคอบเลย แล้วจะแก้ไขอย่างไร อีกสักครู่คณะ ‘สี่จิ้งจกทอง’ ก็จะออกแสดง
ตามรายการแล้ว พวกดนตรีสุนทราภรณ์เขาก็กลับไปบ้านแล้ว” พุดจบท่านก็เปลี่ยนสายตามาที่จําริญ
หนวดจิม “พวกนักดนตรีวงวายุบุตรที่จะแสดงหลังรายการ ‘สี่จิ้งจกทอง’ เขามากันหรือยัง”

“มาแล้วครับ”

“คุณช่วยยืมก็ต้ามาให้กิมหงวนหน่อยซี”

“ยืมเอามาอาเสี่ยก็เล่นไม่ถนัดมือครับ เพราะเป็นก็ต้าฮาไวไฟฟ้า ไม่ใช่ก็ต้าสเปญนิช”

เสี่ยหงวนพูดเสริมขึ้น

“ก็ต้าฮาไวผมเล่นไม่ได้หรอกคุณจําริญ ช่วยผมคิดแก้ไขหน่อยซี ผมจะทำอย่างไรดี”

จําริญ หนวดจิมนั่งคิดสักครู่

“อาเสี่ยเป่าสะไล้ที่ได้บ้างไม่ใช่หรือครับ”

“ทรมโบนนะเธอะ”

“ครับ แตรยาว ๆ ซักเข้าซักออก เป่าไปซักไปเหมือนกับซักว่าวแหละครับ”

กิมหงวนถอนหายใจเอือกใหญ่

“ผมได้แต่ซักว่าว แต่ทรมโบนผมเป่าไม่เป็น รู้แต่ว่าเสียงมันเพราะและคุณเป่าได้ดีมาก”

จำริญญ์ยิ้มอาย ๆ

“อย่ามาบ่อยอผมเลยครั้บ ผมเป็นดวงจันทร์ที่ถูกเมฆบัง เค้ายังงี้ดีใหม่ครั้บ เวลามันไม่คอยทำ อาเสี้อะไรท์ของผมออกไปเป่า”

“ว่า – บอกว่าเป่าไม่เป็น” กิมหงวนดู

“เถอะน่า เป่าไม่เป็นก็ไม่ต้องเป่าให้มันมีเสียงอาเสี้อเพียงแต่ขยับปากพองลมทำท่าเป่าให้มันมีเสียงอาเสี้อเพียงแต่ขยับปากพองลมทำท่าเป่าเท่านั้น ชักเข้าชักออกแล้วก็ทำท่าเป็นยกขึ้นยกลงเหมือนกับว่าอาเสี้อเป็นนักทรมโบนชั้นยอดคนหนึ่ง”

เสี้อหงวนยิ้มเล็กน้อย

“แล้วยังไง ชักเข้าชักออกยกขึ้นยกลงมันไม่มีเสียงคนดูเขาก็ตะโกนด่าผมเท่านั้น”

จำริญญ์ว่า “ผมจะขอยิ้มทรมโบนเขาคืออันหนึ่งยื่นเป่าอยู่ข้างหลัง เท่านี้ใคร ๆ ก็ต้องเข้าใจว่าอาเสี้อเป่า”

คณะพรรคสี่สหายต่างปีติยินดีไปตามกัน

“ความคิดของคุณเข้าที่มาก” นายพลดิเรกกล่าวด้วยความจริงใจ เค้ายังงี้ดีแล้วครั้บ เพลงเรือเขาจบแล้วเสี้อม่านหน้าเวทีกำลังรูดเข้าหากัน แล้วก็เสี้อตบมือดังลั่นโรง”

ภายในโรงภาพยนตร์ศาลาเฉลิมมิตรทั้งชั้นบนและชั้นล่างแน่นขนัด ขณะนี้ม่านสีทองลายเทพประนมผืนมหิมาปิดเข้าหากันแล้ว เสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อจ๊อของคนดูดังทั่วไป แก้วก็ทุกชั้นที่นั่งไม่มีว่างเลยแต่ไม่มีแก้วเสี้อริม พวกวัยรุ่นหนุ่มสาวต่างใจเต้นระทึกก็อยากจะชมการแสดงของคณะ “สี่จิ้งจกทอง” ซึ่งได้โฆษณาไว้อย่างครึกโครมว่าดีกว่า.....วิเศษกว่า “สี่เต่าทอง” บรรเลงเพลงเรือคลื่น ๆ ซึ่ง ดร. ดิเรกได้แต่งขึ้นใหม่เอี่ยมรวม ๕ เพลง ร้องโดยอาเสี้อกิมหงวนมหาเศรษฐีแห่งประเทศไทย และนิกร การุณวงศ์เพื่อนเกลอของเขา

ม่านสีทองปิดอยู่ไม่ถึง ๕ นาที โฆษกประจำโรงภาพยนตร์เฉลิมมิตรก็ประกาศให้ทราบ

“ต่อไปนี่ เป็นรายการพิเศษของคณะ ‘สี่จิ้งจกทอง’ ซึ่งจะใช้เวลาแสดงประมาณ ๔๐ นาทีครั้บโปรดคอยชม”

เสี้อตบมือดังสนั่นหวั่นไหว ม่านสีทองเผยออกช้า ๆ มองเห็นฉากชายทะเลริมเกาะแห่งหนึ่ง มีพระจันทร์และต้นมะพร้าวสวยงามมาก ดร. ดิเรกนั่งอยู่บนก้อนหินสูงใหญ่ เบื้องหน้าของเขาคือคลองแจ๊สซึ่งมีครบเครื่องสามเกลอยืนเป็นแถวหน้ากระดานเรียงเดี่ยวอยู่ข้างล่างแสงไฟและฉากทำให้ดูคล้ายกับว่าพล, นิกร, กิมหงวน ยืนอยู่บนชายหาดจริง ๆ ท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๔ ยืนอยู่เบื้องหน้าไม่มีใครพอนท่ามกลางเสี้อตบมือดังสนั่นหวั่นไหว

เสียงหงวนเจ้าของร่างสูงชะลูดยืนอยู่หัวแถวทางขวามือ มือถือสะไลส์ซึ่งจำรูป หนวดจิม หามาให้
อย่างปัจจุบันทันด่วน ถัดจากเสียงหงวนคือพลและนิกร สองสหายถือก็ด้าแบบทันสมัยคนละตัว ราคาที่ด้า
ตัวละ ๑,๐๐๐ กว่าบาท ซื้อมาจากห้างขายเครื่องดนตรีที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่ง

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ กัมศิระชะคังค่านับคนดูในท่าทางนอบน้อมที่สุด ทันใดนั้นเองเสียงจิกโก้หนุ่มคน
หนึ่งก็ตะโกนลั่นโรง

“เฮ้ย ขุนช้างเป็นโฆษกโวย ฮะ ฮะ พระอาทิตย์ขึ้นกลางคืนโวย”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ พยายามยิ้มแย้มแจ่มใสและกล่าวว่า

“ท่านสุภาพชนและจิกโก้จิกก็ทั้งหลาย คณะ ‘สี่จิ้งจกทอง’ รู้สึกซาบซึ้งใจอย่างยิ่งที่ได้รับการต้อนรับ
รับอย่างอุ้นหนาฝาคังเช่นนี้”

เสียงจิกโก้ก็อีกคนหนึ่งตะโกนขึ้น

“พอแล้วโวย จะฟังเพลงโวย ไม่ต้องการฟังอาร์มภบท เข้าโรงได้แล้วคุณลุงหัวลูกมะอีก แก่จะ
ตายแล้วยังมาเป็นโฆษกอีก”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ หัวเราะหึ ๆ

“ท่านสุภาพชนและพวกอสรพิษก๊วยทั้งหลาย ก่อนอื่นข้าพเจ้าจำเป็นต้องแนะนำให้คุณรู้จักกับนัก
ดนตรีของคณะ ‘สี่จิ้งจกทอง’ ของเราเสียก่อน ผู้ที่ทำหน้าที่ตีกลองคือศาสตราจารย์ด็อกเตอร์ดิเรก ฌรงค์
ฤทธิ์ จอมนักวิทยาศาสตร์และนายแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ นอกจากนี้ยังเป็นนายทหารพิเศษมียศเป็นพลตรีอีก
ด้วย”

ดร. ดิเรกลุกขึ้นยืนกัมศิระชะค่านับคนดูท่ามกลางเสียงตบมือของคนดูอย่างพร้อมเพรียงกัน แต่คน
ดูซึ่งเป็นพรรคพวกหรือเป็นคนของคณะพรรคสี่สหายของเราตบมือดังกว่าเพื่อน มิหนำซ้ำบางคนยังเป่า
ปากอีกด้วย ดร. ดิเรก นัยน์ตาเหลือกเมื่อได้ยินเสียงเด็กสาวคนของเสียงหงวนซึ่งนั่งอยู่ตอนหน้าเวทีร้องกรี๊ด
วี๊ดว้าย นายแพทย์หนุ่มมองดูสาวสวยแล้วเอ็ดตะโลลั่น

“อย่าฟังร้อง แล้วกัน....ยังไม่ทันจะทำเพลงหรือร้องเพลงเลยกรี๊ดซะแล้ว”

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ แนะนำคนดูต่อไปท่านผายมือมาที่กิมหงวน แล้วกล่าวขึ้นด้วยเสียงกังวาน

“นักสะไลท์และนักร้องเสียงกัมชะหะหะขี้ในกระเป่าของท่านคือมหาเศรษฐีอันดับหนึ่งของประเทศ
ไทย มีเงินเท่า ๆ กับงบประมาณของประเทศไทยในปีหนึ่ง ๆ นามของเขา.....อาเสี่ยกิมหงวน ไทยแท้
นายทหารพิเศษของกองทัพบก มียศเป็นพันเอก”

เสียงโห่ร้องเสียงตบมือดังลั่นโรงภาพยนตร์ศาลาเฉลิมมิตร เสียงหงวนกัมศิระชะค่านับแบบสเปอญ
อ่อนซ้อยนำดูมาก

“เฮ้ย เสียงหงวนมหาเศรษฐีหน้าตายังงังเองโวย” จิกโก้ร่างใหญ่วัยเบญจเพศคนหนึ่งส่งเสียงเอ็ดตะ
โล “หน้าเหมือนเกี้ยญี่ปุ่นวะ”

เด็ก ๆ ของเสียงหวนประมาณ ๑๐ คนลุกขึ้นปราดเข้าไปรุมกระทืบจิกโก่ปากเปราะผู้้นคนละที สองทีหมอบกระแด่ไป แล้วแยกย้ายกลับไปนั่งตามเดิมเหมือนกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น เจ้าคุณปัจฉิมก็ ๆ นะ นำต่อไป

“นักดนตรีคนยืนกลางคนนี่คือพันเอกพล พัทธภรณ์ นายทหารพิเศษของกองทัพบก คนซ้ายสุด คือพันเอกนิกร การุณวงศ์ นายทหารพิเศษของกองทัพบกเช่นเดียวกัน ข้าพเจ้าผู้เป็นโฆษกคือพลเอก พระยาปัจฉิมพินาศเท่าที่แนะนำให้ท่านรู้จักก็เพื่อท่านจะได้ทราบว่าวงดนตรีคณะ ‘สี่จิ้งจกทอง’ นี้เป็นวง ดนตรีบรรดาศักดิ์ นักดนตรีทุกคนมาแสดงให้ท่านชมก็เพื่อการกุศล ดังนั้นหากมีการผิดพลาดบกพร่องไป บ้างก็ขอท่านได้โปรดกรุณาอภัยให้ด้วย ถ้า – วงดนตรีคณะ ‘สี่จิ้งจกทอง’ จำเป็นต้องขอลาท่านไปก่อน แล้ว ไว้พบกันโอกาสหน้านะครับ”

“ยัง” นิกรเอ็ดตะโร “โหมประกาศยังงั้นล่ะครับคุณพ่อ ยังไม่ได้เล่นซั๊กเพลงคุณพ่อลาคนดูแล้ว”

เจ้าคุณปัจฉิมก็ ๆ เย็นวาบไปหมดทั้งตัว ท่านยิ้มแห้ง ๆ แล้วพูดไม่ใคร่พินทุทุกตะกัก

“ขอโทษด้วยครับท่านสุภาพชนและคุณโก่คุณก็ทั้งหลาย วงดนตรีของคณะ ‘สี่จิ้งจกทอง’ จะได้ บรรเลงเพลงเสนอท่าน ณ บัดนี้ เพลงแรกคือ ‘อิน มาย ฮัท’ ประพันธ์โดยต็อกเตอร์ดิเรก ณรงฤทธิ์ ใน จังหวะรีด แอน รอล หวังว่าคงเป็นที่ถึงใจพระเดชพระคุณจิกโก่จิกก็ทั้งหลายเป็นแน่”

พอเจ้าคุณปัจฉิมก็ ๆ เดินผละไปจากไมโครโฟนเสียงเพลงก็ดังขึ้น ระคนกับเสียงตบมือให้ร้อง เกรียวกราวกิมหงวนเป่าสะไล้ท์โดยไม่มีเสียง แต่แอ็คท่าราวกับว่าเขาเป่าจริง ๆ ที่แท้จอมตลกเอกจำรูญ หนวดจิม ยืนเป่าอยู่ข้างหลัง คนดูพอใจเสียงหวนอย่างยิ่ง เขาเป่าสะไล้ท์เสียงดังมาก แต่แล้วตอนหนึ่ง เขาก็ตั้งซั๊กเข้าซั๊กออกหลุดมาจากแตร

จำรูญ หนวดจิม คงหลับหูหลับตาเป่า เท่านั้นเองคนดูก็รู้ว่าเสียงหวนไม่ได้เป่าทรมโบนเลย คนดู ทั้งโรงหัวเราะกันงอหงาย เข้าใจว่าเป็นมุขตลกของเสียงหวน อาเสี่ยหันไปมองในหลืบแล้วตวาดลั่น

“พอแล้ว คุณจำรูญ ลืมตาดูพวกเราบ้างซี”

จำรูญ หนวดจิม เป่าสะไล้ท์เดินออกมาร่วมวงด้วย คนดูแลเห็นหน้าจำรูญก็หัวเราะท้องคัดท้อง แข็งไปตามกัน อาเสี่ยโยนสะไล้ท์เข้าไปให้เจ้าแห้ว ซึ่งยืนสังเกตการณ์อยู่ทางหลืบซ้าย ต่อจากนั้นกิมหงวนก็ร้องเพลงรีดแสดงบทบาทโยกคลึงแอนหน้าแอนหลังไปด้วย”

พวกสาว ๆ ที่เป็นหน้าม้าของเสียงหวนเริ่มส่งเสียงกรี๊ดวี๊ดว้ายแล้ว บรรยากาศในโรงภาพยนตร์อบอุ่นครึกครื้นทันที เสียงวี๊ดว้ายกระตุ้นทำให้พวกจิกโก่และจิกก็ทั้งหลายค่อย ๆ มีจิตใจคึกคักขึ้นทีละน้อย พอเข้าใส่จิกโก่และจิกก็หลายร้อยคนต่างก็ตบมือให้ร้องเกรียวกราว สาวสวยวัยรุ่นร้องกรี๊ด ๆ ด้วยความลืมหืมตา บางคนก็ลุกขึ้นเต้นหรือคยบแข้งขยับขา บ้างก็ลงนอนบนพื้นโรงหนังตัวเกร็งน้ำลายฟูมปากเพราะมี อารมณ์ร้อนแรงมากเกินไป

เพียง “สี่จิ้งจกทอง” ยังเป็นเช่นนี้ ถ้าหากว่า “สี่เต่าทอง” มาแสดงในเมืองไทยจริง ๆ โรงภาพยนตร์เฉลิมมิตรคงพังแน่ ๆ เสียงกรี๊ดกรี๊ดเสียงให้ร้องของบรรดาวัยรุ่นทั้งหลายทำให้นักดนตรีบรรดาศักดิ์

หรือคณะพรรคสี่สหายมีกำลังใจดีขึ้น เสียงหวนของเราร้องเพลงได้ดีพอใช้ ส่วนแธ็คชั่นของเขานั้นแหวกแนวกว่าเอลวิสเพลสลีเป็นไหน ๆ พอจบเพลงพวกวัยรุ่นก็ยืนตบมือให้สาวน้อยหลายสิบคนวิ่งกุกกันมาที่เวทีและบุกขึ้นมาบนเวทีด้วยความรู้สึกอันรุนแรงที่เกิดขึ้นจนระงับใจไว้ไม่อยู่

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ กับสี่สหายช่วยกันกันไว้และขอร้องโดยดี

“กรุณาลงไปนั่งดูข้างล่างตามเดิมครับ” พลพุดยิ้ม ๆ “การแสดงของเรายังไม่หมด”

ทีนเอกหน้าแฉล้มคนหนึ่งทำตาหวานให้พล

“ไม่ค่ะ เป็นตายอย่างไรหนูก็นิยามอมลงจากเวทีหนูกอยากได้เสียงหวนเป็นผิวหนูกะ ร้องเพลงเข้าไส้หนูเหลือเกิน”

อาเสี่ยทำคอย่น หันมามองดูสาวสวยอย่างเศร้าใจ

“อ้า—ผมเสียใจที่จะบอกคุณว่าผมมีเมียแล้ว”

หล่อนปรวาดเข้ามายกมือทั้งสองกอดคอกิมหวนเอาดี้อ ๆ

“มีแล้วก็ช่างปะไรคะ ท่านจอมพลที่ตายไปท่านมีเป็นกुरुสท่านยังมีได้ อาเสี่ยขา.....เป่ากระหม่อมหนูที่ชี้คะ”

เสียงโห่ร้องเสียงฮาปาดังลั่นโรงภาพยนตร์ตลอดเวลา พวกจ๊กโก่ต่างนึกหมั่นไส้บรรดาจ๊กก็เหล่านี้ที่ไม่สงวนท่าทีเสียบ้างเลยถึงกับบุกขึ้นไปบนเวทีเพราะความคลั่งไคล้คณะ “สี่จ๊กทอง” ซึ่งขณะนี้สี่สหายกับท่านเจ้าคุณปัจฉนิก ๆ กำลังพูดขอร้องให้หญิงสาววัยรุ่นเหล่านี้ลงไปจากเวทีเพื่อให้คณะ “สี่จ๊กทอง” ได้แสดงต่อไป

ในที่สุดจ๊กก็ทั้งหลายก็ล่าถอยลงจากเวทีเมื่อตำรวจและสารวัตรทหารที่รักษาการณ์อยู่หน้าโรงได้พากันเข้ามาในโรงเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย บัดนี้พวกวัยรุ่นทั้งหญิงชายต่างมีศรัทธาในการแสดงของคณะ “สี่จ๊กทอง” แล้ว

คณะพรรคสี่สหายต่างเข้าประจำที่ของตนตามเดิม เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ ได้ประกาศขอโทษคนดูที่การแสดงต้องเสียเวลาไปประมาณ ๑๐ นาที แล้วท่านก็ขอร้องคนดูให้สงบเงียบเพื่อฟังเพลงที่สองซึ่งนิกร กา รุณวงศ์ จะเป็นผู้ร้องในจังหวะรีอคเช่นเดียวกัน

ระหว่างที่ท่านเจ้าคุณกำลังพูด เจ้าแห้วก็ถือก็ต้าเดินออกมานอกเวทีตรงเข้ามาหาเสียงหวนแล้วส่งก็ต้าให้อย่างนอบน้อม

“รับประทาน คนขับแท็กซี่อสตินแวนเขาเอากี่ต้ามาคืนให้ครับ รับประทานเขาชื่อนายพิน เป็นผู้ใหญ่แล้ว”

เสียงหวนดีใจมากที่ได้เครื่องดนตรีคืน

“ดีแล้ว เขาไปหรือยัง”

“รับประทานยังครับ”

“บอกให้เขารอก่อน หมาทรายการนี้แล้วฉันจะให้รางวัลเขาพันบาท ตอบแทนความซื่อสัตย์ของเขา เร็วหลบเข้าไป”

การบรรเลงเพลงที่สองเริ่มต้นแล้ว คราวนี้ก็ต่างทั้งสามตัวก็ดั่งกังวานลั่นโรง บางครั้ง ดร.ดิเรกก็ เดียวกลองอย่างสนุกสนาน แล้วนิกรก็ร้องเพลงเสียงรือคคคอกก็ต่ำ การโยกและคลั่งของนิกรทำให้หญิงสาว วัยรุ่นลืมหูลืมตากรีดกราดวิดิวายขึ้นอีก แต่คนของเสี้ยหงวนหรือพวกหน้าม่านำขึ้นไปก่อน พวกจ๊กโก้นั่งตบมือ ชยับทำเป็นจ้งหะบรรดาสุภาพชนที่ตั้งใจมาร่วมการกุศลก็พลอยสนุกสนานไปด้วย สุภาพสตรีบรรดาคักดี คนหนึ่งถึงกับตบมือให้จ้งหะและลอยหน้าลอยตาไปมาตลอดเวลา

เพลงที่สองจบลงแล้วด้วยเสียงตบมือให้ร้องเหมือนเช่นเคย เสี้ยหงวนยกมือชี้หน้าจ๊กโก้นั่งคนหนึ่งซึ่ง นั่งดูอยู่แถวที่สองตอนหน้าเวที

“คุณคนนั้นเชิญขึ้นมาให้ผมสัมภาษณ์หน่อยเถอะครับ คุณร้องกรีดเสียงดังฟังชัดดีมาก”

สาวสวยรีบลุกขึ้นเดินไปที่เวทีด้วยความดีใจเพราะหล่อนจะได้อยู่ใกล้ซิดสีสหายและจะได้รับเงิน รางวัล ๑,๐๐๐ บาทตามที่โฆษณาไว้ หล่อนสวมสะแล็คครึ่งน่องสีเหลืองพิตเปรียะ ทั้ง ๆ ที่รูปร่างของ หล่อนอ้วนจ้ำม่ำ สวมเสื้อเชิ้ทฮาไวสีฟ้า ทำผมแบบปารีเซียนหรือทรงกระถางต้นไม้

มีเสียงจ๊กโก้นหลายต่อหลายคนร้องเรียกหล่อน

“ลินดา.....ลินดา โชคเธอดีมาก คินนี่เลี้ยงเรานะ”

สาววัยรุ่นหรือจ๊กโก้นี่สาวแถวประตูน้ำผู้มีนามว่าลินดาพาตัวขึ้นบันไดไปบนเวทีตรงเข้ามาหาเสี้ยหงวน หน้าไมโครโฟน อาเสี้ยส่งเงิน ๑,๐๐๐ บาทให้หล่อนและกล่าวว่า

“ทุกคนที่เราเชิญขึ้นมาสัมภาษณ์จะได้รับเงินสดสมนาคุณคนละ ๑,๐๐๐ บาท ผมมอบเงินให้คุณ ก่อนก็เพื่อแสดงว่าคุณ ‘สี่จ้งจกเมือก’ เอ๊ย ‘สี่จ้งจกทอง’ พุดจริงทำจริงไม่หลอกดวงใคร โปรดรับเงินไว้เถอะครับ”

ลินดาดีใจอย่างยิ่ง หล่อนประนมมือไหว้กิมหงวนแล้วรับเงินมาเก็บไว้ในกระเป๋ากางเกงข้างขวา อาเสี้ยกิมหงวนยิ้มให้หล่อนแล้วเริ่มต้นสัมภาษณ์

“ประธานโทษคุณชื่ออะไรครับ”

“หนูชื่อโฉมตรูคะ แต่เพื่อน ๆ หนูเขาเรียกหนูว่าลินดา”

“โฉมตรู.....แหมเพราะมาก คล้องกับผมเปี้ยบที่เดียว ผมชื่อกิมหงวนครับ การแสดงของเรา คุณรู้สึกพอใจไหมครับ”

“คะ หนูพอใจจนลืมหูลืมตาร้องกรีดออกมาเอง”

เสี้ยหงวนหัวเราะ

“แปลว่า ความสนุกของเพลงค่อย ๆ แทรกซึมเข้าไปในจิตใจของคุณจนกระทั่งถึงขีดสุด หรือเรียกว่าเข้าได้”

“คะ”

อาเสียทำท่าทางเจ้าชู้ก่อรอก้อตึกตามเคย

“คุณ---อ้า---คุณแต่งงานหรือยัง”

“อู๊ยยตาย ถ้ามอะไรก็ไม่รู้ เค้าอายุไม่ใช่เหรอ”

คนดูคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้น

“ลีนดามีลูกสองคนแล้วครับ ผัวเป็นจ๊กโก๊ขณะนี่ติดคุกลาตายาว”

คนดูฮาครีนทั่วทั้งโรง ลีนดาหันไปมองทางเสียงที่พูด หล่อนค้อนปะหลับปะเหลือกแล้วกล่าวขึ้น
เบา ๆ แต่ถึงกระนั้นเสียงของหล่อนก็ดังเข้าไมโครโฟนกระจายไปทั่วโรง

“คนชิบหาย เลือกเอาความจริงมาพูด สอดรู้สอดเห็นดีนัก”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอีก สาวสวยผู้มีนามว่าโอมตรูหรือลีนดาหันมามองดูเสียหงวนอย่างกระดาก
กระเดื่อง

“ขณะนี่หนูตัวเปล่าคะ”

“อ้อ---คุณชอบฟังเพลงมากหรือครับ”

“คะ เฉพาะเพลงแบบนั้นะคะ ถ้าเป็นเพลงยึดยาดหรือเพลงไทยหนูไม่ชอบ หนูชอบจังหวะเร็ว ๆ
คะ”

“หนูร้องเพลงร็อคได้ไหม”

“ได้คะ” หล่อนตอบยิ้ม ๆ “เพลงเอลวิสหนูร้องได้แทบทุกเพลง” พูดจบหล่อนก็ร้องเพลงขึ้นทันที
ถึงแม้จะเป็นเพลงเก่าแต่นักฟังเพลงก็จำได้ดี

ใครคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้น

“ลำบากนักก็อย่าร้องเลยว๊วย เสียงยังกะซามกะละมังร้าว”

สาวน้อยหยุดร้องเพลงอย่างเด็ดดาล กิมหงวนกล่าวปลอบใจหล่อน

“เอาล่ะครับ เชิญคุณลงไปนั่งดูได้ ความจริงเสียงของคุณก็ไม่เลว ถ้าได้รับการฝึกที่ถูกต้องผมคิด
ว่า ดอริส เดย์ ทำไม่ได้”

หล่อนยิ้มเอียงอาย ประนมมือไหว้กิมหงวนอีกครั้งหนึ่งแล้วพาตัวเดินลงบันไดข้างเวทีกลับไปยังที่
นั่งของหล่อน อาเสียพูดไมโครโฟนต่อไป ประกาศชื่อเพลงให้ทราบ และบอกว่าเพลงนี้เขาจะร้องเอง

เสียงตบมือให้ร้องดังขึ้นเกรียวกราว กิมหงวนถอยไปยืนประจำที่ ต่อจากนั้นเสียงเพลงจากกีต้า ๓
ตัว ก็ดังกังวานขึ้น โดยมี ดร. ดิเรกทำหน้าที่ตีกลอง เสียหงวนเริ่มร้องเพลงในจังหวะร็อคและแอ่นหน้า
แอ่นหลังไปมา พวกสาว ๆ วัยรุ่นร้องกรี๊ดว๊วยอีก ยิ่งไปกว่านั้นพวกสาวแก่หรือคนแก่ที่นั่งดูอยู่ชั้นบนก็ส่ง
เสียงว๊วยว๊วยกระตุ้วบั้ง ทุกคนลื้มตัวเคลิบเคลิ้มกับเพลงร็อค สุภาพสตรีในวัยชราคนหนึ่งขำวงกระเป๋าดึงเงิน
ลอยละลิวมาตกหน้าเวที

“คุณกิมหงวนขา ทุนหัวของคนแก่ ป้าให้เงินเธอรวมทั้งกระเป๋าดึงด้วย วู้ย---น่าได้เป็นผัวเหลือเกิน
ร้องก็เพราะแล้วยังแอ่นหน้าแอ่นหลังได้สวยเหมือนกับคนเป็นสันนิบาตลูกหมา”

คนดู ๙๐ เปอร์เซนต์ต่างคลั่งไคล้ไหลหลงคณะ “สี่จิ้งจกทอง” แล้ว เสียงตบมือเป่าปากกระหึบ ทำเสียงโห่ร้องและเสียงกรีดกร๊ากกร๊ากว้ายดังอยู่ตลอดเวลา พอจบเพลงพวกวัยรุ่นทั้งหลายก็ลุกขึ้นยืนตบมือให้

เสียงทวนยกมือชี้ไปที่คนดูแล้วกล่าวว่า

“คุณจ๊กโกที่สวมเสื้อฮาไวสีแดงคนนั้นกรูณาขึ้นมาบนเวทีหน่อยครับ”

จิ้งเหลนหนุ่มหัวใจพองคับชี้โครง เขารับลุกขึ้นเดินตรงมาที่หน้าเวทีท่ามกลางเสียงกระเช้าจากพรรคพวกของเขา

“เฮ้ย---บิลลี พันบาทหวาน ๆ แล้วไว้มึง ต้องเลี้ยงกุนะไว้ย คินนี่เทียวบาร์กันสักคืนเถอะวะ”

จ๊กโกบิลลีทำท่าอายเหนียม เขาก้าวขึ้นบันไดข้างเวทีขึ้นมาบนเวที เมื่อเขายกมือไหว้อาเสี้อย่างนอบน้อม ก็ทงวนก็รับไหว้และปราดเข้ามาสัมผัสมือกับเจ้าหนุ่มจ๊กโกผู้เสียคนเพราะอาณาภาพของภาพยนตร์มะริกัน

“สวัสดีครับคุณโก”

เจ้าหนุ่มวัยรุ่นสะดุ้งโหยงแล้วผินหัวเราะ

“เรียกผมว่าบิลลีเถอะครับ ผมไม่ได้ชื่อโก”

“อ้อ ขอโทษที” ก็ทงวนพูดท่ามกลางเสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงของพวกคนดู “คุณมีมีดหรือพกหรือสนับมือหรือปืนพกกระเบิดขวดติดตัวมาบ้างหรือเปล่า”

“แะะ แะะ ไม่มีครับ”

เสียงทวนถอนหายใจโถงออก

“ค่อยยังชั่วหน่อย ถ้ายังงั้นเราก็พอจะพูดคุยกันได้โดยที่ผมไม่ต้องหวาดระแวง ตามธรรมดาคุณเป็นคนใจเย็นหรือซีโมโหครับ”

บิลลีนิ่งนึกสักครู่

“ค่อนข้างใจเย็นครับ”

อาเสีหัวเราะ

“เอาล่ะครับ ผมจะเริ่มสัมภาษณ์คุณต่อไป”

“แล้วเงินพันบาทค่าสมนาคุณล่ะครับ”

ก็ทงวนอ้าปากหวอมองดูจ๊กโกหนุ่มอย่างขบขัน

“คุณกลัวว่าเราจะไม่จ่ายให้คุณยังงั้นหรือ”

“มิได้ครับ แต่ผมอยากได้ไว้ก่อนจะได้สบายใจเรื่องเงินผมก็เหมือนกับอีกหลาย ๆ คนแหละครับ ผมไม่ใช่คนหวงเงินหรือครับคุณแต่ผมอยากได้เงิน”

อาเสีล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทปึกหนึ่งออกมาส่งให้จิ้งเหลนหนุ่ม

“นี่ครับ เงินพันบาทเป็นเงินสมนาคุณที่ผมจ่ายให้คุณ”

บิลลียิ้มแป้น ยกมือไหว้กิมหงวนแล้วรับเงินมาใส่กระเป๋าทางเกงในท่าทางอึดอัดอึดใจที่เขาได้เป็นเจ้าของเงินสด ๑,๐๐๐ บาท อย่างน้อยมันก็ช่วยให้เขาเป็นเทวดาในหมู่บ้านจ๊กโก่ด้วยกันไปหลายวัน

“ขอบคุณครับ ที่นี้จะสำราญผมอย่างไรก็เชิญครับ”

กิมหงวนกลืนน้ำลายเอื้อง

“สัมภาษณ์ครับไม่ใช่สำราญ สำราญนะมันคู่กับสำราญหรืออ้อว อ้า---คุณพอใจการแสดงดนตรีของเราหรือไม่ใช่หรือครับ”

“ครับ ผมลุกขึ้นยืนกระโดดโลดเต้นส่งเสียงร้องลั่นโรงก็เพราะผมพอใจพวกคุณนั่นเอง อย่างนี้แต่ท่าของมาแสดงผมก็เชื่อว่าสู้พวกคุณไม่ได้”

เสียงหงวนยิ้มแก้มแทบแตก

“ขอบคุณครับ พวกเราจะได้เดินทางไปแสดงรอบโลกต่อไป”

“หรือครับ ไปเมื่อไหร่ก่อนครับ”

กิมหงวนตอบโดยไม่ต้องคิด

“ตั้งใจจะไปแสดงที่อัฟริกาครับ เพราะที่นั่นมีประเทศเกิดใหม่หลายประเทศ และพลเมืองส่วนหนึ่งกำลังคลั่งไคล้อารยธรรมของยุโรปและอเมริกา เราจะนำระบำจำปีของเราไปแสดงด้วย อ้า---คนดูที่นั่งอยู่ใกล้ ๆ คุณหรือรอบ ๆ ตัวคุณเขามีความรู้สึกอย่างไรบ้างครับ”

บิลลีมองดูกิมหงวนอย่างชื่นชม

“ผมคิดว่ามีความรู้สึกอย่างเดียวกันครับ คือชอบใจเพลงและการร้องเพลงของคุณอย่างเข้าไส้ ผมได้ยินว่าทุกคนเขาจะขอข่าวของในตัวพวกคุณคนละชิ้นสองชิ้นเพื่อเอาไปเก็บไว้เป็นที่ระลึกครับ”

เสียงหงวนก้มศีรษะคำนับคนดูทั้งโรงแล้วกล่าวว่า

“คณะ ‘**สี่จิ้งจกทอง**’ เสียใจเหลือเกินครับที่เราไม่ได้เตรียมของที่ระลึกมาให้พวกคุณ แต่เราจะเปิดแสดงอีกในคืนวันเสาร์ที่ ๑๑ เดือนนี้ ถ้าคุณพอใจเรากรุณาบอกญาติมิตรของคุณให้มาชมนะครับ เพราะนอกจากจะได้ความสนุกสนานเพลิดเพลินแล้วยังจะได้รับกุศลบุญด้วย” แล้วกิมหงวนก็หันไปยิ้มให้จ๊กโก่หนุ่ม “ผมสัมภาษณ์คุณเท่านั้นแหละครับ เชิญคุณไปนั่งดูเพลงสุดท้ายของเราได้”

ในนาที่นั่นเองเสียงเพลงจากกีต้าของคณะ “**สี่จิ้งจกทอง**” ก็ดังกังวานขึ้นอีกในจังหวะร็อคเช่นเดียวกันเพลงนี้แต่งโดยศาสตราจารย์ดิเรก ฌรวงศ์ฤทธิ์ และเป็นเพลงหมู่ที่ร้องพร้อมกันทั้งสี่คน ดังนั้น พล, นิกร, กิมหงวน จึงมีโอกาสโยกและคลั่งหรือแอ่นหน้าแอ่นหลังตามแบบฉบับของเอลวิส เพลสลีย์ จอมดาราโยกและคลั่งที่ทำให้แฟนหนุ่มสาวคลั่งไคล้มาทั่วโลก

เสียงกรีดกรีดวี๊ดว้ายของพวกหน้าม้าดังขึ้นก่อนครั้นแล้วพวกจ๊กโก่และจ๊กก็ทั้งหลายก็เอาบ้างเมื่อถึงขีดเข้าได้ทั้งโรงภาพยนตร์มีแต่เสียงกรีด ๆ ของสาวสวยที่เผลอตัวร้องออกมาด้วยอารมณ์อันร้อนแรงหลายต่อหลายคนลงไปนอนซัดดินซัดงอบบนพื้นโรงหนัง สาว ๆ หน้าตาดี ๆ ท่าทางเป็นผู้ดีมีสกุลนั่งขยับขาตบมือร้องวี๊ดว้ายอย่างเข้าไส้

ยังไม่ทันจะจบเพลง คนดูชั้นล่างเกือบทั้งหมดก็ลุกขึ้นส่งเสียงเอะอะเฮฮาเหมือนกับจะก่อการจลาจล

“ขึ้นไปบนเวทีไวย้พวกเรา” จ๊ิกก็สาวคนหนึ่งตะโกนลั่น “ไปขอเป็นเมียเขา เป็นที่เท่าไรก็เอาวะฝัวอย่างนี้ตายแล้วเกิดอีกทีก็หาไม่ได้ เอ้า—เฮ.....”

กลุ่มจ๊ิกก็เกือบ ๒๐๐ คน เฮโลมาที่เวที ติดตามด้วยจ๊ิกโก้อีกไม่ต่ำกว่า ๓๐๐ คน ตำรวจและสารวัตรทหารบกยื่นจุกช่องบันไดทั้งสองข้างเวทีไม่ยอมให้ขึ้นไป แต่ตำรวจและทหารยุคใหม่ซึ่งถือคติพจน์ว่า.....จงทำดี.....จงทำดี และ จงทำดี.....

เพราะตำรวจและสารวัตรทหารทำให้จ๊ิกโก้และจ๊ิกก็ล่าถอยกลับไปนั่งดูตามเดิม แต่แล้วม่านสีทงหน้าเวทีก็ค่อย ๆ รูดเข้ามาหากันเมื่อจวนจะจบเพลง คนดูตบมือให้ร้องสนั่นหวั่นไหว เสียงตบมือดังไม่หยุดจนกระทั่งม่านหน้าเวทีได้เปิดออกอีกครั้งหนึ่งและค่อย ๆ ปิดเข้าหากัน

สี่สหายต่างพากันเข้าไปในฉาก พวกคนงานรีบจัดฉากโดยด่วน และนักดนตรีของวงวาญบุตรก็รับนำเครื่องมือออกมา บนเวทีหลังม่านกันสับสนอลหม่านสี่สหายพากันเดินเข้ามาหาเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ เจ้าแห่สรีบน่าน้ำอัดลมมาเสิร์ฟให้คนละขวด

“ผมนี่ไม่ถึงเลยครับคุณอา” อาเสี่ยกล่าวขึ้นอย่างภาคภูมิใจ “คนดูไม่น่าจะคลั่งไคล้พวกเราถึงอย่างนี้ที่แรกนึกว่าคงจะถูกฮาปาทหรือถูกขว้างด้วยขวดน้ำอัดลมที่แท้ตรงกันข้าม”

เจ้าคุณปัจจุบันนี้ ๆ ยิ้มละไม

“เพราะพวกแกแต่งตัวเหมือนพวกสี่เต่าทองและเล่นดนตรีร้องเพลงร็อคได้ดี พวกวัยรุ่นหนุ่มสาวจึงเกิดศรัทธา ไม่เลวไวย้ อา ยังผลอร้องกรีดออกมาคำหนึ่ง ตอนที่แกแ่นหน้าแ่นหลัง”

“เข้าไส้หรือครับ” เสี่ยหงวนถามยิ้ม ๆ

“เปล่า ไม่ใช่เข้าไส้หรอก แต่มันคลิ้นได้เลยร้องออกมา วิธีการเล่นดนตรีของพวกแกเหมาะแก่จ๊ิกโก้และจ๊ิกก็เท่านั้น ก็น่าดูดีเหมือนกัน แต่ละคนกระดกกระคนได้เหมือนอ้ายพวกเต่าทอง”

ก่อนที่ใครจะพูดอะไร จำรูญ หนวดจิ้ม ได้วิ่งเหยาะ ๆ เข้ามาหาสี่สหาย แต่ไปหน้าจำรูญเคร่งเครียด

“พวกคุณจะกลับบ้านกันหรืออย่างไรครับ”

พลยิ้มให้จำรูญ

“ครับ ผมจะกลับไปพักผ่อน สำหรับเงินค่าตัวศิลปินและค่าบรรเลงของนักดนตรี คุณนวลลออกจะเป็นผู้จ่ายให้หลังจากการแสดงรายการสุดท้ายสิ้นสุดลงแล้ว”

จำรูญกล่าวขึ้นทันที

“พวกคุณอย่าเพิ่งไปเลยครับ ขณะนี้พวกจั้งเหลนเกือบ ๕๐๐ ตัว ได้เลื้อยออกไปจากโรงแล้ว คอยอยู่ที่ทางหน้าโรงก็มี คอยอยู่ทางประตูหลังเวทีก็มี พวกผู้หญิงเขาต้องการข้าวของในตัวพวกคุณเป็นที่ระลึก ถ้าไม่เชื่อผมขึ้นออกไปเป็นถูกรุมทิ้งยับเยินแน่”

นิกรหัวเราะก๊าก

“ผมเป็นผู้ชาย เมื่อพวกผู้หญิงเขาจะมารุมกันทิ้งผมผมก็ไม่เสียหายหรือขาดทุนอะไรนี่ครับ มีแต่พวกเราจะได้กำไร”

“อ้าว” จอมตลกอุทานเสียงลั่น “ไม่เชื่อผมก็ตามใจเถอะครับ ถ้าพวกคุณออกไปผมรับรองว่าแม้แต่กางเกงในก็ไม่มีเหลือคุณเคยเห็นตุ๊กแตนลงกินพีชไรไหมล่ะครับ”

นิกรพยักหน้า

“เคยครับ”

“มันเป็นยังไงที่คุณเห็น”

นิกรว่า “พรี๊ดเดียวข้าวโพดหลายสิบไร่เหลือแต่ลำต้น”

“นั่นแหละครับ แม่พวกจ๊กก็แกก็จะทิ้งพวกคุณเหมือนอย่างฝูงตุ๊กแตนลงกินพีช ถ้าเชื่อผมก็หลบซ่อนตัวอยู่ในโรงนี้แล้วโทรศัพท์ขอกำลังตำรวจมาช่วยคุ้มกันพวกคุณลำพังตำรวจและสารวัตรทหารที่นี่มีเพียงห้าหกคนเท่านั้นไม่เพียงพอที่จะต้านทานแม่พวกกระหายเลือดเหล่านั้นหรอกครับ”

นายพลดิเรกมองดูจำรูญอย่างขบขัน

“เขาคลังไคล้พวกเราขนาดนั้นเขี้ยวหรือคุณ”

“ครับ พวกคุณร้องเพลงดีก็ตำทำทำโยกและคลั่งขนาดนั้นมันก็ก่อให้เกิดอารมณ์ขึ้น ในที่สุดก็มีศรัทธาในตัวคุณอย่างแก่กล้า พวกวัยรุ่นต่างก็อยากได้คุณมาเป็นผัวและพวกจิ้งเหลนก็อยากได้พวกคุณเป็นเมีย เรื่องมันเป็นอย่างนี้แหละครับ”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“เอ—ถ้าอย่างนั้นผมมีผัวเป็นจ๊กโก่สักคนดีไหมคุณจำรูญ”

อาเสี่ยวตวาดเว็ด

“มีเข้าไปได้เรอะผู้ชายด้วยกัน”

โฆษกประจำโรงพยาบาลนตรีเริ่มประกาศให้คนดูทราบแล้วว่า การแสดงในอันดับต่อไปคือการแสดงดนตรีของคณะวายุบุตร อย่างไรก็ตามบรรดาจ๊กโก่และจ๊กก็ทั้งหลายซึ่งกำลังบ้าคลั่ง “สี่จิ้งจกทอง” ต่างพากันออกไปนอกโรงหมดแล้วเพราะอยากจะได้ข้าวของในตัวคณะพรรคสี่สหายไว้เป็นที่ระลึก

เจ้าคุณปัจฉนิก ๆ กล่าวกับสี่สหายอย่างเป็นทางการว่า

“จำรูญเขาพูดถูกแล้ว ถ้าพวกแกออกไปจากโรงหนังก็คงถูกทิ้งเสื้อผ้าขาดวินไปตามกัน นอกจากนี้อาจจะเจ็บเนื้อเจ็บตัวอีกด้วย เหมือนอย่างที่ดารานาฏศิลป์ในฮอลลีวู้ดบางคนเคยโดนมาแล้ว”

ศาสตราจารย์ดิเรกยิ้มให้พ่อตาของเขา

“แล้วทำยังไงพวกผมถึงจะกลับบ้านได้ล่ะครับ”

“ก็ต้องขอความช่วยเหลือจากตำรวจเจ้าของห้องที่หรือโทรไปบอกกองปราบปรามสามยอดให้เขายกกำลังมาช่วยพวกแก”

นายพลดิเรกไม่เห็นด้วย

“โน—ทำอย่างนี้เป็น การดูถูกและทำลายจิตใจแฟนของเราครับ เขาไม่ได้ดักทำร้ายเรา ถึงแม้เขา จะกลุ่มรุมชิงข้าวของในตัวเราก็เพราะเขาเสนาหาพวกเราต่างหากคณะ “สี่จิ้งจกทอง” จะต้องสร้าง ความ นิยมให้แก่บุคคลทุกชั้นทุกวัยเพื่อหาเงินบำรุงการกุศล”

ท่านเจ้าคุณมัจฉานิก ๆ ค้อนปะหลับปะเหลือก

“ถ้าเช่นนั้น ก็แล้วแต่พวกแกเถอะ สำหรับฉันไม่เดือดร้อนอะไร การแสดงยังมีเหลืออีกสองรายการ เลิกแล้วฉันก็กลับบ้านอย่างสบาย”

พล พัทธราภรณ์ กล่าวกับคณะพรรคของเขา

“ขึ้นไปพักผ่อนบนห้องทำงานของพวกเราดีกว่า โชนเลิกแล้วค่อยคิดหาทางกลับบ้าน หรือมา ก็ ออกไปให้พวกจิ้งจกที่ทั้งหลายเขาทิ้งพวกเรา”

นิกรหันมาทางเจ้าแห้ว

“เฮ้ย สิ่งหุ้มสะเต๊ะขึ้นไปให้หน่อยเถอะวะ หอยแครง ๒ จาน เป็ยร์ ๒ ขวด เอาทอดมันปลาด้วย”

สี่สหายพากันเดินขึ้นไปชั้นบนตรงไปยังสำนักงานของโรงภาพยนตร์ศาลาเฉลิมมิตร ขณะนั้นดนตรี คณะวายุบุตรเริ่มบรรเลงเพลงแรกแล้ว คนดูที่เป็นนักฟังเพลงต่างนั่งฟังอย่างสนใจ แต่เพลงแบบนี้จิ้งจกและ จิ้งจกที่ทั้งหลายไม่ชอบ

เมื่อเห็นประตูห้องทำงานของผู้จัดการเปิดกว้างและมีแสงไฟส่องลอดออกมา เสี่ยหงวนก็ร้องลั่น

“เฮ้ย ขโมยเข้าห้องเรา”

ศาสตราจารย์ดิเรกหัวเราะหึ ๆ

“เมียเราไว้วัยไม่ใช่ขโมยโจรที่ไหนหรอก”

“ทำไมแกรู้.....”

“กันได้กลิ่นน้ำหอมของพวกเมีย ๆ เาเห็นว่า แล้วก็ขโมยตะบักตะบวยอะไรจะมันจะกล้าเปิดประตู ห้องลับขอเรียบริ้อยทั้งสองบาน”

สี่สหายพากันผ่านบังประตูเข้ามาในห้องผู้จัดการโรงภาพยนตร์คือตัวอาเสี่ยกิมหงวนนั่นเอง ตาม เวลาคราวนี้ นันทา, ประภา, นวลลออและประไพต่างนั่งห้อมล้อมโต๊ะทำงานของเสี่ยหงวนและช่วยกันนับ เงินเตรียมไว้จ่ายให้พวกศิลปินและนักดนตรี ปีบบรรจุเงินสด ๒ ปีบ ตั้งอยู่บนโต๊ะปีบหนึ่งบรรจุเงินสด ๕๐๐,๐๐๐ บาท สีนางต่างแต่งกายเฉิดฉันในชุดผ้าไทยสีฟ้าเหมือน ๆ กัน ประดับเครื่องเพชรแพรวพราว ตาบอกให้รู้ว่าเป็นเมียเศรษฐีและเป็สุภาพสตรีชั้นสูง

เสี่ยหงวนกระซิบกับพลเบา ๆ

“แหมไว้วัย คินนี้เมียกันสววยจั่งวะ ปล้ำเรอะ”

พลหัวเราะหึ ๆ

“เอาซี กฎหมายเขาไม่เอาโทษผู้ปล้ำเมียของตัวเองหรอก”

สี่สหายเข้ามาเป็นช่างโต๊ะเหล็กทันสมัยตัวนั้น นิกกรวดสายตมองไปรอบ ๆ ห้องแล้วกล่าวว่า
“ใช้พัดลมอย่างนี้ดูคร่ำครึล้าสมัยเต็มทน ถ้าโรงงานของเราได้เซ็นสัญญากับบริษัทหนังเรียบร้อย
และเปิดฉายหนังเป็นประจำ ห้องนี้จะต้องติดตั้งเครื่องปรับอากาศและตกแต่งให้สวยงามขึ้นเพื่อให้สมกับ
เป็นห้องผู้จัดการ”

ประไพจุปากแล้วเงยหน้าขึ้นมองดูผู้รักหล่อน

“ไฟและทุกคนกำลังใช้สมาธิ กรุณาไปนั่งคุยกันทางที่รับแขกโน้นเถอะค่ะ”

นิกกริมแป้นและมองดูประไพอย่างชื่นชม เขารู้สึกว่าวันนี้ประไพสวยผิดปกติ

“ไม่มีอะไรที่จะให้กรช่วยบ้างหรือไฟ”

“ไม่ค่ะ เราทำกันเองได้ แล้วกรุณาเอาธนบัตรที่กรยัดใส่กระเป๋ากางเกงออกมาคืนเถอะค่ะ”

เสียงหวนยกมือเชกบาลนายจอมทะเล้นดังไปก

“แกนี่ไวเหมือนจิ้งจก”

นายจอมทะเล้นล้วงกระเป๋ากางเกงข้างขวาหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทปึกหนึ่งเป็นเงิน ๑๐,๐๐๐
บาท ออกมาวางบนโต๊ะตามเดิม ต่อจากนั้นคณะพรรคสี่สหายก็พากันเดินไปทางโต๊ะเก้าอี้ชุดรับแขก นั่ง
สนทนากันสักครู่เจ้าแก้วก็พาเจ้าตี๋ ๒ คน บุกลงมาในห้องพร้อมด้วยหมูสะเต๊ะ หอยแครงลวก ทอด
มันปลา และเบียร์แช่เย็น ๒ ขวด ร้านอาหารนี้อยู่หลังโรงภาพยนตร์นี่เอง

รายการสุดท้ายหลังจากวงดนตรีวายุบุตรก็คือการแสดงโขนซึ่งเป็นนาฏศิลป์ไทยอันยอดเยี่ยมตอนศึกไมยราพ จับตั้งแต่หนุมานติดตามพระรามลงไปยังเมืองบาดาล ได้ต่อสู้กับฝูงยุงแม่ไก่
และรบกับมัจฉานูซึ่งเป็นลูกชายของหนุมานเอง เมื่อรู้ว่าเป็นพ่อลูกกันมัจฉานูก็ร้องไห้ ไม่ยอมบอกทางลงไป
เมืองบาดาล ทั้งนี้เพราะขุนยักษ์ไมยราพได้เลี้ยงดูมัจฉานูมาแต่เล็กแต่น้อย

หนุมานหาทางบุกบันไปเอง แปลงเป็นเฒ่ามุ่มติดผ้าถุงนางพิราภวนเข้าไปในเมืองและได้สู้รบกับ
ไมยราพจนกระทั่งหนุมานฆ่าไมยราพตาย ผู้ดูที่เข้าถึงศิลป์ของไทยต่างสนุกสนานและพอใจในการแสดง
มาก

รายการพิเศษของคณะ **“สี่จิ้งจกทอง”** สิ้นสุดลงแล้ว เมื่อจบเพลงสรรเสริญพระบารมี ประชาชนที่
มีเหลืออยู่ครึ่งโรงก็ย่อย ๆ กันออกมาจากโรงทั้งทางด้านหน้าและด้านหลัง แต่จิกกี้และจิกโก้หลายร้อยคน
ยังรวมกำลังกันอยู่คอยดักคณะพรรคสี่สหาย ขณะนี้เป็นเวลาใกล้จะถึง ๒๔.๐๐ น. แล้ว พวกจิกกี้ต่างร้อง
ตะโกนเสียงแจ้ว ๆ รอบโรงภาพยนตร์

“เราต้องการพบสี่จิ้งจกทอง โปรดอย่าหลบหน้าเรา”

บรรดานักสังเกตการณ์หรือนักสอดรู้สอดเห็นอยากจะทราบว่ามีอะไรเกิดขึ้นก็ยังไม่ยอมกลับบ้าน
ดังนั้นร้านอาหารและร้านเครื่องดื่มจึงพลอยขายดิบขายดีไปตามกัน เสียงตะโกนเรียกหาคณะ **“สี่จิ้งจก
ทอง”** ดังอยู่ตลอดเวลา

ในที่สุด ความพยายามของพวกจ๊กก็และจ๊กโก่ทั้งหลายก็เป็นผล

เสียงไชโยร้องดังขึ้นแซ่เมื่อคณะพรรคสี่สหายเดินทางลงมาได้มาจากชั้นบนของโรงภาพยนตร์ โดยมีกลุ่มภรรยาของเขาเดินตามมาห่าง ๆ ส่วนคุณหญิงวาดกับเจ้าคุณปัจฉิม ๕ กลับบ้านไปแล้ว

พล, นิกร, กิมหงวน และ ดร. ดิเรกยังแต่งกายไว้ผมปรกหน้าเลียนแบบคณะ “สี่เต่าทอง” พวกสาว ๆ เริ่มร้องกรีดกราดวิีดว้ายกันอีกแล้ว เหล่าวัยรุ่นหญิงชายเฮโลกันมาทางด้านหน้าโรงภาพยนตร์ คณะพรรคสี่สหายต่างหยุดยืนรวมกลุ่มกันในบริเวณลานกว้างหน้าประตูเข้าชั้นล่าง

พล พัทธราภรณ์ ชูมือขวาขึ้นแล้วร้องดัง ๆ

“ขอบคุณครับ ขอบคุณทุก ๆ คนที่กรุณาให้เกียรติพวกเรามากมายเช่นนี้ เราจะเปิดการแสดงในคืนวันเสาร์ที่ ๑๑ เดือนนี้อีกครั้งหนึ่งครับ ซึ่งเราจะแจกรูปถ่ายของเราให้พวกคุณเป็นที่ระลึกด้วย โปรดกลับบ้านเถอะครับ ขณะนี้ก็ตีึกมากแล้ว”

สาวสวยคนหนึ่งร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“เราไม่ต้องการรูปถ่ายคะ เราต้องการเสื้อผ้าขาวของในตัวพวกคุณคนละชิ้นสองชิ้น”

เท่านั้นเองเสียงไชโยก็ดังขึ้น บรรดาจ๊กโก่น้ำมนต์ทั้งหลายต่างวิ่งเฮโลเข้ามาห้อมล้อมคณะ “สี่จิ้งจกทอง” อย่างบ้าคลั่ง พวกจ๊กโก่นับร้อยติดตามมาด้วย ทุกคนต่างยื่นแย่งขาวของในตัวสี่สหาย ฉีกเสื้อกางเกงเอาไปคนละชิ้นสองชิ้น สภาพเช่นนี้ไม่ผิดอะไรกับแมลงวันตอมเม็ดทุเรียน พล, นิกร, กิมหงวน และ ดร. ดิเรก ถูกปลุกปล้ำอุคกระชากล้มลุกคลุกคลานไปตามกัน สีนางยืนดูอยู่ห่าง ๆ ไม่มีใครเข้าห้ามหรือขัดขวางได้ ปล่อยให้จ๊กโก่และจ๊กโก่กระทำตามความพอใจแต่ทำไปด้วยความรักหรือศรัทธาเลื่อมใส

ช่วงเวลาเพียง ๒ นาทีเท่านั้น เหล่าวัยรุ่นหนุ่มสาวก็ล่าถอยและไชโยร้องลั่นไปหมด คณะพรรคสี่สหายนั่งเหยียดเท้าสะบักสะบอมไปตามกัน ทุกคนเหลือแต่กางเกงในตัวเดียว มีหน้าซ้ำกางเกงในยังถูกทิ้งขาดวันแต่เจ้าของกางเกงในพยายามรักษาไว้จนสุดความสามารถ เสื้อกางเกงชุดสากลถูกทิ้งขาดวันแต่เจ้าของกางเกงในพยายามรักษาไว้จนสุดความสามารถ เสื้อกางเกงชุดสากลถูกทิ้งขาดเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย ถูกรองเท้าถูกลอดเอาไป ผมปลอม, เสื้อเชิ้ต, เสื้อกั๊ก ไม่มีเหลือนอกจากนี้ขาวของส่วนตัวยังวอดวายไปด้วย นาฬิกาข้อมือ สร้อยคอและพระเลี่ยมทอง ซึ่งล้วนแต่เป็นพระเครื่องชั้นเยี่ยม ปากกาปลอกทอง ของธนบัตรซึ่งมีเงินบรรจุอยู่ซองหนึ่งไม่ใช่น้อย โดยเฉพาะกิมหงวนสูญเงินไป ๒๐,๐๐๐ บาท เขาเชื่อว่าพวกจ๊กโก่ล้วงเอาไปตอนซุลมุนกัน

ตำรวจในเครื่องแบบ ๓ คน และสารวัตรทหาร ๓ คน ปราดเข้ามาให้ความช่วยเหลือสี่สหายคือประคองตัวให้ลุกขึ้น

“เมื่อไหร่ทำไมพวกคุณไม่มาช่วยพวกผม” เสียงหงวนกล่าวกับพลตำรวจในเครื่องแบบคนหนึ่ง

“ช่วยอะไรไหวครับเสี่ย ผมกับสารวัตรทหารรวม ๖ คนเท่านั้น นุกเข้าไม่ถึง จ๊กโก่และจ๊กโก่ตั้งหลายร้อยครั้งจะโทรศัพท์ไปขอกำลังช่วยก็เห็นว่าเขาไม่ได้ทำอะไรพวกคุณนอกจากอยากได้ขาวของในตัวเอาไปเป็นที่ระลึก”

เสียงหวนผืนหัวเราะ

“แต่เงินสด สร้อยคอ นาฬิกาและปากกาของพวกเราถูกยึดเอาไปด้วย แอ้.....สาว ๆ ตั้ง
เยอะเยอะเข้ามาถอดปล้ำผม บางคนก็จูบผม”

พลทหารสารวัตรคนหนึ่งพูดเสริมขึ้น

“นี่แหละครับอิทธิพลของเพลงร็อคที่มีการโยกคัลลิ่งเมี่ยมผมเลิกกับผมกลายเป็นจิ๊กก็้ก็เพราะได้ดูหนัง
เอลวิสเป็นเรื่องแรก พอดูแล้วก็ใจแตก ร้องเพลงแอ่นหน้าแอ่นหลังตลอดวัน”

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครื้นเครง นันทาเดินนำหน้าพานวลลอบ ประภา และประไพตรงเข้ามาหา
คณะพรรคสี่สหาย ทุกคนมองดูตัวของหล่อนอย่างขบขันที่เหลือแต่กางเกงใน มีหน้าซำกางเกงในของนิกร
เป็นกางเกงยัดสีขาวยาวแนบเนื้อ

“ว่ายังไงคะพล” นันทาพูดยิ้ม ๆ “กลับบ้านกันหรือยัง”

“แะะ แะะ กลับก็กลับ”

นันทาส่งกุญแจรถให้สามีของหล่อน

“นี่ค่างุญแจรถดีดอดจ์ คุณอาทั้งสองท่านกลับไปบ้านก่อนและเอาคาคิลแล็คไป ไปเถอะคะ นันกับ
เพื่อน ๆ ไปรถเบนซ์”

สี่สหายต่างอ้าปากตำราวจและสารวัตรทหารบกเดินตบัตตูเป่พากันลงไปจากโรงภาพยนตร์ทางด้าน
หลัง และตรงไปที่รถเก๋ง ๒ คันซึ่งจอดอยู่ที่จอดรถ พวกวัยรุ่นหนุ่มสาวยังไม่กลับ เมื่อรถดอดจ์เก๋งขับ
ตามรถเบนซ์เก๋งแล่นออกไปจากที่จอด จิ๊กโก๋และจิ๊กก็้ทั้งหลายก็โบกมือให้และไชโยให้ร้องเสียงลั่น แสดง
ความพึงพอใจคณะ “สี่จิ้งจกทอง”

-- อวสานต์ --

สำนักพิมพ์ ประพันธ์สาสน์ จัดพิมพ์จำหน่าย ราคา ๓ บาท พ.ศ.๒๕๐๗

ปกโดย อภรณ์ อินทรपालิต